

SUBOTNA ŠKOLA
www.subotnaskola.org

Saveti
aktuelnosti
zanimljivosti

2021.

Dragi saradnici subotne škole,

U svojim rukama držite pomoćni materijal za bogosluženje tokom Subotne škole. Kao što vam je poznato, ljudi su oduvek Bogu davali svoje najbolje. Pozivamo vas da sa tom mišlju pristupite organizaciji i učešću u Subotnoj školi. Ovaj materijal će vam najbolje poslužiti kao smernica za bogosluženje ukoliko ga dovoljno vremena unapred budete proučili i pročitali. Ove godine smo odabrali posebne tekstove iz knjige »Pouke velikog učitelja«. Čvrsto verujemo da će slušanje i sprovođenje ovih reči uneti velike promene kako u lično i životno iskustvo tako i u naše crkvene zajednice. Mnogo će veći efekat biti ako se pripremimo tako da nam sadržaj bude poznat, umesto da se tog subotnog jutra, par minuta pre iznošenja, prvi put sretnemo sa njim. Naša je želja i molitva da u svemu što činimo i radimo Bog bude proslavljen. Za sva pitanja i svaku pomoć, stojimo vam na raspolaganju.

*Želimir Stanić, Odjeljenje za Subotnu školu
i ličnu službu pri Jugoistočnoj evropskoj uniji*

2021.

Subota, 2. januar 2021.

PRIČA KAO OSNOVA ZA PRENOS DUHOVNIH ISTINA

Sve ovo u pričama govori Isus ljudima, i bez priče ništa ne govoraše im: Da se zbude što je rekao prorok govoreći: otvoriću u pričama usta svoja, kazaću sakriveno od postanja svijeta.

(Matej 13,34-35)

Spasiteljev način poučavanja kratkim pričama pokazuje kako izgleda »više obrazovanje«. Hristos je ljudima mogao da otkrije najdublje naučne istine. Mogao je da im objasni tajne u koje bi mogli da prodru tek posle mnogo vekova truda i proučavanja. Mogao je da im da predloge iz oblasti nauke kojima bi hranio njihove misli i podsticao njihovu pronalazačku revnost sve do kraja vremena. Međutim, to nije učinio! Nije izrekao nijednu reč kojom bi zadovoljio radoznalost ili ljudsku častoljubivu želju da ostvari svetovnu veličinu. Celokupnim poučavanjem Hristos je čovekov um povezivao sa Beskrajnim umom. Nije upućivao ljude da proučavaju ljudske teorije o Bogu, Njegovoj reči ili Njegovim delima. Pozivao ih je da se upoznaju sa Bogom onako kako im se otkrio u svojim delima, u svojoj Reči i svojim providenjem.

Hristos se nije bavio teško shvatljivim teorijama, već onim što je važno za razvoj karaktera, onim što će povećati čovekovu sposobnost da upozna Boga i čini dobro. Govorio je ljudima o istinama koje mogu da oblikuju ponašanje u životu i koje su povezane sa večnošću.

Isus je tražio pristup svakom srcu. Služeći se različitim slikama, ne samo da je predstavljao istinu u svim njenim vidovima, već se obraćao i različitim slušaocima. Njihova pažnja je bila privučena slikama

i primerima iz njihovog svakidašnjeg života. Nijednom Spasiteljevom slušaocu nije se činilo da je zanemaren ili zaboravljen. Najskromniji, najgrešnji, u Njegovim učenjima je prepoznavao glas koji mu se obraćao s mnogo nežnosti i saosećanja. (*Hristove očigledne pouke*, 10-11)

Za razmišljanje i delovanje: Šta možemo da naučimo iz Hristovog načina poučavanja? Da li se bavimo onim što je važno za razvoj karaktera i što će nam pomoći da činimo dobro? Osećaju li se svi jednako vredni u našem društvu?

Subota, 9. januar 2021.

SEME NEVERSTVA ILI SEME ISTINE?

Sijač Riječ sije. (Marko 4,14)

Hristos je došao da poseje istinu u svetu. Sve od čovekovog pada u greh, sotona je sejao seme zablude. Upravo je putem laži u početku i zadobio vlast nad čovekom i na isti način se sve do sada trudi da obori Božje carstvo na Zemlji i stavi čoveka pod svoju upravu... Mnogi takozvani propovednici Jevandelja ne prihvataju celu Bibliju kao nadahnutu Reč. Jedan »mudrac« odbacuje jedan njen deo, drugi sumnja u drugi deo. Oni svoj sud stavljaju iznad Reči i Pismo koje propovedaju oslanja se na njihov autoritet. Njegova božanska verodostojnost je uništena. Tako se seme neverstva seje na sve strane, tako ljudi postaju zbunjeni ne znajući u šta da veruju. Postoje mnoga verovanja kojima um ne treba da se bavi... Hristos je govorio da Božju reč treba da razumeju svi. Tvrdio je da Pismo ima neprikosnoveni autoritet, i mi moramo činiti to isto. Biblija treba da se predstavi kao Reč svemogućeg Boga, kao rešenje svih sukoba i temelj svake vere.

Očinska nežnost i preobilna Božja blagodat bila je Hristova omiljena tema. On se posebno zadržavao na Njegovom karakteru i Njegovom zakonu; a sebe je predstavljao kao Put, Istinu i Život. Neka to budu teme kojima će se baviti i Hristovi propovednici... Kada se um odvrati od Božje reči i počne da se hrani spisima nenadahnutih ljudi, zaostaje u razvoju i postaje jeftin. Gubi dodir s dubokim i sveobuhvatnim načelima večne istine. Ograničen je razumevanjem, njegova snaga se smanjuje i posle izvesnog vreemna prestaje da se razvija.

Bibliji je bila oduzeta njena snaga, a posledice se mogu videti u gubljenju snage duhovnog života. U propovedima koje se mogu čuti s mnogih današnjih propovedaonica nema božanske sile koja budi savest i donosi život duši. Slušaoci ne mogu da kažu: »Ne goraše li naše srce u nama kad govoraše putem i kada nam kazivaše Pismo« (Luka 24,32). Ima mnogo onih koji traže živog Boga, koji čeznu za Njegovom božanskom prisutnošću... Čoveke tvrdnje i pronalasci nemaju nikakvu vrednost. Neka Božja reč progovori narodu! Neka oni koji su slušali samo tradiciju, ljudske teorije i shvatanja čuju glas Onoga čija Reč može da obnovi dušu za večni život! (*Hristove očigledne pouke*, 19-21)

Za razmišljanje i delovanje: Koje mesto Sveto pismo zauzima u vašem iskustvu? Nalazite li dovoljno vremena za posvećivanje pažnje njenim istinama i poukama? Dopuštate li da vam ona progovori i da vas usmeri na životnom putu?

Subota, 16. januar 2021.

ISTINA UKRADENA IZ SRCA

A ono su kraj puta, gdje se sije riječ i kad je čuju odmah dođe sotona i otme riječ posijanu u srcima njihovijem. (Marko 4,15)

Seme posejano oko puta predstavlja Božju reč koja pada na srca nepažljivih slušalaca. Ljudi je čuju ali je ne razumeju. Ne shvataju da se u svom značenju ona odnosi na njih. Nisu svesni svojih potreba i opasnosti koja im pretila. Ne opažaju Hristovu ljubav: prolaze pored poruke Njegove blagodati kao pored nečega što se ne odnosi na njih. Sotona i njegovi anđeli posećuju skupove na kojima se propoveda Jevanđelje. Dok se nebeski anđeli trude da Božjom rečju utiču na srca, neprijatelj budno pazi da poništi njen uticaj. Dok Hristos privlači dušu ljubavlju, sotona pokušava da odvraća pažnju od Spasitelja. Zaokuplja um svetovnim planovima. On budi kritičizam ili unosi sumnje i neverovanje. Govornikov izbor reči ili način govora možda ne odgovara slušaocima i oni se zadržavaju i bave ovim nedostacima. Tako istina koja im je neophodna i koju im Bog milostivo šalje, ne ostavlja nikakav trajan utisak.

Sotona ima mnogo pomagača. Mnogi koji tvrde da su hrišćani pomažu kušaču da pokupi seme istine iz srca drugih ljudi. Mnogi koji slušaju propovedanje Božje reči u svojim kućama bave se njenim kritikovanjem. Oni ocenjuju propoved kao što bi ocenjivali reči nekog predavača ili političara. Izriču oštre sudove, ponavljaju ogovaranje i opadanje, i to sve pred neobraćenim ušima. Ovakve reči roditelji često izgovaraju pred svojom decom. Na taj način potkopavaju ugled Božjih vesnika i poštovanje njihovih poruka. Mnogi se tako uče da olako pristupaju i samoj Božjoj reči. Tako se u domovima mnogih takozvanih hrišćana mladi pripremaju da postanu nevernici. Roditelji se pitaju zašto se njihova deca tako malo zanimaju za Jevandelje i zašto su spremna da sumnjaju u biblijske istine. Čude se zašto ih je toliko teško izložiti moralnim i verskim uticajima. Nisu svesni da su svojim primerom otvrdnuli srce svojoj deci. Dobro seme nije našlo mesto da se ukoreni i sotona ga je odneo. (*Hristove očigledne pouke*, 22-23)

Za razmišljanje i delovanje: Tražimo od Boga mudrost i silu da naš uticaj na sve, a posebno decu i mlade u našem domu, bude pozitivan. Ne dozvolimo da budemo sablazan drugima.

Subota, 23. januar 2021.

LJUBAV JE SPREMNOST NA ŽRTVU

A koji nema ljubavi ne pozna Boga; jer je Bog ljubav.

(1. Jovanova 4,8)

Istinska svetost je potpuna predanost službi Bogu. To je uslov istinskog hrišćanskog življenja. Hristos zahteva neograničeno posvećenje, ličnu službu. On traži srce, um, dušu, snagu. Sebičnost ne sme da se neguje. Onaj ko živi sebi nije hrišćanin. Ljubav mora da postane načelo delovanja. Ljubav je temeljno načelo Božje vladavine na Nebu i na Zemlji i zato mora da postane temelj hrišćanskog karaktera. Jedino ga ona može učiniti i održati nepokolebljivim. Jedino ga ona može osposobiti da se odupre nevoljama i iskušenjima. Ljubav se pokazuje žrtvovanjem. Plan otkupljenja je bio utemeljen na žrtvi – žrtvi toliko širokoj, dubokoj i visokoj, toliko nemerljivoj. Hristos je za nas dao sve i oni koji Ga prihvataju biće spremni da za

svog Otkupitelja žrtvuju sve. Ako volimo Isusa, volećemo da životimo za Njega i da radimo za Njega. Pravi rad biće nam lak. Njegova čežnja da spase sve ljude biće nam draga. Osećaćemo istu nežnu čežnju za spasenjem duša koju je On osećao.

To je Hristova religija. Sve što je manje od toga predstavlja prevaru. Nikakva teorija istine, nikakvo izjavljivanje učenja neće spasiti nijednu dušu. Ljudi mogu tvrditi da veruju u Jevanđelje, ali ukoliko nisu posvećeni njime, njihove tvrdnje biće potpuno beskorisne. Mi ne pripadamo Hristu sve dok ne postanemo potpuno Njegovi. Polovičnost u hrišćanskom životu doprinosi da čovek postane neodlučan u namerama i kolebljiv u željama. Napor da služimo i sebi i Hristu čini nas slušaocima koji podsećaju na seme palo na kamenito tlo i koji se neće održati kada budu izloženi probi. (*Hristove očigledne pouke*, 22-23)

Za razmišljanje i delovanje: Zavirimo u dubinu svog srca. Postoji li još neki njegov deo koji nismo predali Gospodu na oltar? Ne dopustimo da nas polovičnost u potpunosti odvuče od ljubavi Božje koja se potpuno otkrila u Gospodu Isusu.

Subota, 30. januar 2021.

PREDAJTE BOGU SVOJE BRIGE

Sve svoje brige bacite na Nj, jer se On brine za vas. (1. Petrova 5,7)

Nijedan društveni sloj nije izuzet od briga ovoga sveta. Siromašnima težak rad, odricanja i strah stvaraju nevolje i teško ih opterećuju. Bogate opterećuje strah od gubitka i mnoštvo drugih strahovanja i briga. Mnogi Hristovi sledbenici zaboravljaju pouku koju je On želeo da nauče od cvetova u polju. Oni nemaju poverenja u Njegovo neprekidno staranje. Hristos ne može da nosi njihove terete jer ih nisu ni stavili na Njega. Zato životne brige, iako je trebalo da ih približe Spasitelju da od njega zatraže pomoć i utehu, predsavljaju prepreku koja ih odvaja od Njega.

Nama je u Bibliji savetovano: »Ne budite u poslu lijeni« (Rimljanima 12,11). Mi moramo da radimo da bismo mogli dati onima koji su u potrebi. Hrišćani moraju da rade, moraju da se bave poslovima, ali zbog toga ne moraju da upadaju u greh. Međutim, mnogi se u

takvoj meri predaju poslovima da više nemaju vremena za suprotavljanje buci ovoga sveta i slušanje veličanstvene i nadmoćne Reči Božjeg Duha. Ono što je večno postaje podređeno, a ono što je na svetu uživa prednost. Seme Reči više ne može da donese rod jer su snage duše posvećene negovanju trna sebičnosti.

Mnogi koji se bave poslovima sa sasvim drugačijim ciljem, padaju u sličnu zabludu. Oni žele da rade za dobro drugih, ali ih njihove dužnosti opterećuju, odgovornosti se umnožavaju i tako dopuštaju da rad potisne njihovu pobožnost. Zanimaraju vezu sa Bogom koju je moguće ostvariti molitvom i proučavanjem Biblije. Zaboravljaju da je Hristos rekao da bez Njega ne možemo činiti ništa (Jovan 15,5). Udaljavaju se od Hrista, a njihov život nije više prožet Njegovom blagodaću i sebične osobine dolaze do izražaja. Njihova služba dobija obeležje želje za prvenstvom, postaje uprljana grubim, neljubaznim osobinama neobraćenog srca. To je jedna od osnovnih tajni poraza u hrišćanskom radu. To je razlog zbog čega su rezultati tako bezvredni. (*Hristove očigledne pouke, 27-28*)

Za razmišljanje i delovanje: Da li ste možda i danas opterećeni brigama? Zašto ne biste upravo sada zamolili Hrista da preuzme vaš teški teret. On je voljan da to učini i da vas osposobi i oslobodi za službu koja će u vaše iskustvo uneti nebesku radost.

Subota, 6. februar 2021.

ŠTA UČINITI DA ISTINA ZAŽIVI U NAŠEM ŽIVOTU?

*Hoću činiti volju Tvoju Bože, moj,
i zakon je Tvoj meni u srcu. (Psalam 40,8)*

Dobro i čisto srce nije srce bez greha jer se Jevanđelje mora propovedati izgubljenima. Hristos je rekao da nije došao da dozove pravednike nego grešnike na pokajanje (Marko 2,17). Dobro srce ima onaj koji se pokorava uveravanju Svetog Duha. On priznaje svoju krivicu i oseća potrebu za Božjom blagodaću i ljubavlju. Ima iskrenu želju da upozna istinu da bi je mogao poslušati. Dobro srce je srce koje veruje u Božju reč... Jedino onaj koji prima Pismo kao glas kojim mu se Bog lično obraća spada među istinske učenike. On otvara svoj razum i svoje

srce da je primi. Poznavanje istine ne zavisi toliko od snage uma koliko od čistote namere, jednostavnosti iskrene, čvrste vere. Anđeli Božji nalaze se blizu onih koji u poniznosti srca traže božansko vođstvo. Njima je dat Sveti Duh da im otvori bogate riznice istine.

Samo slušati ili čitati Reč nije dovoljno. Onaj ko želi da ima koristi od Pisma mora da razmišlja o istini koja mu je bila objavljena. U ozbiljnom trudu, razmišljajući u molitvi, on treba da shvati značenje Reči istine i da se napije duha svetih izreka.

Bog nas poziva da svoj um ispunimo uzvišenim mislima, čistim mislima. On želi da razmišljamo o Njegovoj ljubavi i blagodati, da istražujemo Njegovo čudesno delo u velikom planu otkupljenja. Tada će naše razumevanje istine postati jasnije, a naša želja da steknemo neporočnost srca i jasnost misli biće uzvišenija i svetija. Duša koja boravi u čistoj atmosferi svetih misli preobraziće se zato što je proučavajući Pismo uspostavila vezu sa Bogom. Hrišćani treba strpljivo da čekaju da se u njihovom životu pokažu rodovi Božje reči. Kada se molimo za vrline Duha, Bog često uslišava naše molitve dovodeći nas u okolnosti u kojima se mogu razviti takvi rodovi, ali mi ne razumemo Njegovu nameru, čudimo se i bivamo potišteni. Ipak, niko ne može da razvije duhovne vrline ukoliko se ne prepusti procesu rasteanja i donošenja roda. Naš zadatak je da primimo Božju reč, da je se čvrsto držimo, da se potpuno pokorimo njenoj vlasti i tada će se njena namera u nama ispuniti. (*Hristove očigledne pouke*, 32-34)

Za razmišljanje i delovanje: Tražimo od Boga čistotu namere i srca. Vidimo da je ona od suštinske važnosti da razumemo Reč i da ona zaživi u nama. Nemojte se obeshrabriti ako ste još uvek u tom procesu, ostanite na pravom putu i dopustite Gospodu da dovrši svoje divno delo u vama.

Subota, 13. februar 2021.

BOŽJA SILA JE NEOPHODNA ZA NOVI ŽIVOT

*I spava i ustaje noću i danju; i sjeme niče i raste,
da ne zna on. (Marko 4,27)*

U semenu se krije život, u zemlji postoji snaga; ali ako jedna beskrajna sila ne deluje i danju i noću, seme nikada neće doneti plod.

Pljuskovi kiše moraju se izlupati da natope žedna polja. Sunce treba da pošalje toplotu da probudi zakopano seme. Život koji je Stvoritelj lično usadio, samo On može da pozove u postojanje. Jedino delovanjem Božje sile svako seme raste i svaka biljka se razvija.

Kao što je u prirodi, tako je i u duhovnom sejanju: učitelj istine treba da se potruži da pripravi tlo srca; on mora da poseje seme, ali sila koja proizvodi život dolazi jedino od Boga. Postoji granica koju nikakav ljudski napor ne može da prevaziđe. Iako moramo da propovedamo Reč, mi ne možemo da udahnemo silu koja će oživeti dušu i učiniti da pravednost proklija i da se Bog proslavi. U propovedanju Reči mora delovati sila koja nadmašuje svaku ljudsku snagu. Jedino delovanjem sile Božanskog Duha Reč će postati živa i jaka, sposobna da obnovi dušu za večni život. Hristos je učio svoje učenike da ništa od onog što imaju u sebi neće osigurati uspeh njihovom radu, već da će Božja čudotvorna sila učiniti da Njegova reč bude delotvorna.

Delo sejača je delo vere. Misteriju klijanja i rastejanja on ne može da shvati. Međutim, oslanja se na sredstva kojima Bog čini da bilje buja. Bacajući seme u zemlju, on prividno gubi dragoceno zrnelje koje je moglo da bude hrana njegovoj porodici. Ipak, on se odriče sadašnjeg dobra, očekujući da će biti bogato nagrađen.

Dobro seme neko vreme može nezapaženo da leži u hladnom, sebičnom, svetovnom srcu, ne dajući niakakv dokaz da je pustilo koren. Ali kasnije, kada Božji Duh bude delovao na dušu, skriveno seme će proklijati i na kraju doneti rod Bogu na slavu. U svom životnom radu ne znamo šta će sve uspeti. To nije pitanje na koje treba da odgovorimo. Mi treba da obavimo svoje delo, a rezultate da prepustimo Bogu. (*Hristove očigledne pouke*, 36-37)

Za razmišljanje i delovanje: Kako je utešno podsetiti se šta je naš poziv, a šta treba da prepustimo Božjem Duhu. To ne treba da nas učini pasivnima, već da nas potakne da budemo radosni jer postoji nada za svaku osobu dok god je živa. Zato podelimo seme jevanđelja, a posledice ostavimo Bogu i ljudskoj slobodnoj volji.

Subota, 20. februar 2021.

ŠTA DA ČINIMO SA KUKOLJEM?

Ne sudite da vam se ne sudi. (Matej 7,1)

Hristos je naglašavao da oni koji istraju u otvorenom grehu moraju biti odvojeni od Crkve, ali nama nije predao posao da ocenjujemo karaktere i pobude. On dobro poznaje našu prirodu da bi nam poverio to delo. Kada bismo pokušali da od Crkve odvojimo one koje smatramo lažnim hrišćanima, sigurno bismo počinili greške. Upravo one koje Hristos želi da privuče sebi, često proglašavamo beznačajnim slučajevima. Kada bismo uzeli pravo da se bavimo ovim dušama i njihov slučaj rešavamo u skladu sa našim nesavršenim sudovima, možda bismo im oduzeli i poslednju nadu. Mnogi koji sebe smatraju hrišćanima na kraju će biti proglašeni lakim. U večnosti će se naći mnogi koje su njihovi susedi smatrali nedostojnima Neba. Ljudi sude po izgledu, a Bog sudi po srcu. Korov i pšenica zato treba da rastu zajedno do žetve, a žetva je kraj vremena probe.

Spasiteljeve reči kriju još jednu pouku, pouku o neuporedivoj strpljivosti i nežnoj ljubavi. Kao što je koren kukolja čvrsto isprepletan sa korenom dobrog zrna, tako su i lažna braća u Crkvi usko povezani sa pravim Hristovim sledbenicima. Pravi karakter tih lažnih vernika još se nije potpuno pokazao. Kada bi takvi vernici bili odvojeni od Crkve, možda bi mnogi, koji bi inače ostali čvrsti u veri, doživeli sablazan.

Sotona je varalica i kada je sgrešio na Nebu, ni odani anđeli nisu u potpunosti prepoznali njegov karakter. Bog upravo zbog toga nije odmah uništio sotonu. Da je tako postupio, sveti anđeli ne bi shvatili Božju pravednost i ljubav. Sumnja u Božju dobrotu delovala bi kao zlo seme koje bi donelo gorke plodove greha i bola. Začetnik zla bio je pošteđen da bi u potpunosti otkrio svoj pravi karakter. Tokom dugih vekova Bog je podnosio muke, gledajući delo zla; On je radije dao beskrajni dar na Golgoti nego što je dopustio da bilo ko bude prevaren lažljivim rečima Nečastivoga; korov se ne može počupati bez opasnosti da se s njim ne počupa i dragocena pšenica. Zar ne bismo i mi trebalo da pokažemo isto toliko strpljenja prema našim bližnjima koliko je Gospodar Neba i Zemlje pokazao prema sotoni?

Svet nema nikakvo pravo da sumnja u istinitost hrišćanstva samo zbog toga što u Crkvi ima i nedostojnih vernika, niti se hrišćani smeju obeshrabriti zbog delovanja svoje lažne braće. Kako je to bilo u prvoj Crkvi? Ananija i Sapphira su se pridružili učenicima, Simon Vračar je bio kršten, Dimas – koji je izneverio Pavla – smatran je vernikom. Juda je bio jedan od apostola. Otkupitelj nije želeo da izgubi nijednu dušu; Njegovo iskustvo sa Judom zabeleženo je da pokaže Njegovo beskrajno staranje prema izopačenoj ljudskoj prirodi. On nas poziva da takve podnosimo onako kao što je to On činio. On je rekao da će se lažna braća nalaziti u Crkvi sve do kraja vremena. Hristos će lično odlučiti ko je dostojan da živi u nebeskoj porodici. (*Hristove očigledne pouke*, 42-43)

Za razmišljanje i delovanje: Ovo može zvučati kao teška beseda i ima dosta onih koji ne mogu da je prihvate. Ipak, pre nego što počnemo da revnujemo i upiremo prstom, zapitajmo se: »Da nisam ja taj Gospode?« Tada će nam Božje dugo trpljenje biti spasenje i milost.

Subota, 27. februar 2021.

NE SUMNJAJTE U BOŽJE CARSTVO

Carstvo je nebesko kao zrno gorušično. (Matej 13,31)

U mnoštvu koje je slušalo Hristova učenja bilo je i mnogo fariseja. Oni su podsmešljivo primećivali da Hrista veoma malo ljudi priznaje kao Mesiju. Pitali su se među sobom kako bi taj jednostavni učitelj i mogao da uzdigne Izrailj do nosioca sveopšte vlasti. Bez bogatstva, moći ili časti, kako bi mogao da uspostavi svoje novo carstvo? Hristos je prozreo njihove misli i ovako im je odgovorio: »Kakvo ćemo kazati da je carstvo Božije? ili u kakvoj ćemo ga priči iskazati? Ono je kao zrno gorušično koje kad se posije u zemlju manje je od sviju sjemena na zemlji. A kad se posije, uzraste i bude veće od svega povrća, i pusti grane velike da mogu u njegovu hladu ptice nebeske živjeti.« (Marko 4,30-32).

Klica u semenu raste primenjujući životno načelo koje je Bog usadio u njega. Razvijanje klice ne zavisi ni od kakve ljudske sile. Tako je i sa Hristovim carstvom. To je novo stvaranje. Načela nje-

govog razvoja suprotna su načelima po kojima se upravljaju carstva ovog sveta. Zemaljske vlasti održavaju se pomoću fizičke sile; one svoju vladavinu često održavaju ratovima; međutim, Osnivač ovog novog carstva je Knez mira. Sveti Duh je simbolično predstavio svetovna carstva surovim grabljivim zverima, a Hrista kao »jagnje Božje koje uze na se grehe sveta« (Jovan 1,29). U Njegovom vladarskom planu nema mesta gruboj sili koja lomi savest. Jevreji su očekivali da će upostavljanje Božjeg carstva biti izvršeno na isti način kao i svetovna carstva. Za unapređenje pravde pribegavali su prisilnim merama. Stvarali su metode i planove. Međutim, Hristos usađuje načelo. Usađujući istinu i pravednost, On se bori protiv zabluda i greha... Tako delo božanske dobrote u srcu ispočetka izgleda neznatno. Reč je izgovorena, zrak svetlosti je obasjao dušu, doživljen je uticaj koji začinje novi život i ko može da predvidi konačni rezultat. (*Hristove očigledne pouke*, 45-46)

Za razmišljanje i delovanje: Postoji navika da se sa žalošću, čak i potcenjivanjem, posmatraju vrednosti nebeskog carstva u današnjem društvu. Taj uticaj ne zaobilazi ni hrišćane. Mnogi od njih nisu uvek spremni da stanu iza tih vrednosti jer izgledaju slabe, nejake i nepopularne. Ali nemojmo se varati, nemojte sumnjati: iza ovih principa stoji najjača sila u svemiru. Uskladimo svoje živote sa njima i gledajmo kako se nebesko carstvo širi u nama i preko nas.

Subota, 6. mart 2021.

POTREBNA JE STRUKTURA U ŽIVOTU

Ne varajte se: Bog se ne da ružiti; jer šta čovjek posije ono će i požnjeti. (Galatima 6,7)

U Božjim zakonima koji postoje u prirodi, posledica nepogrešivom sigurnošću prati uzrok. Žetva svedoči o tome kakva je bila setva. Nemarnog radnika osuđuje njegovo delo. Žrtva svedoči protiv njega. Tako je to i u duhovnoj oblasti života; vernost svakog radnika odmerava se rezultatima njegovog rada. Karakter njegovog dela, bez obzira da li je radio marljivo ili nemarno, pokazuje se prilikom žetve. Njegova večna sreća određuje se upravo na taj način.

Svako posejano seme donosi žetvu u skladu sa svojom vrstom. Tako je i u ljudskom životu. Neophodno je da svi sejemo seme sažaljenja, saučešća i ljubavi; jer ćemo požnjati što smo posejali. Svaka sebičnost, samoljublje, samopouzdanje, svako delo popuštanja samom sebi, doneće žetvu prema svojoj vrsti. Onaj koji živi sebi seje u telo i od tela će požnjati propast.

Bog nikog ne uništava. Svako ko je doživeo propast uništio je samog sebe. Svako ko guši opomene savesti seje seme neverovanja, a ono će doneti sigurnu žetvu. Faraon je u stara vremena, odbacujući prvu Božju opomenu, posejao seme tvrdokornosti i zato je požnjeo tvrdokornost. Bog ga nije naterao na neverovanje. Seme neverstva koje je posejao donelo je žetvu u skladu sa svojom vrstom. On je nastavio da se odupire sve dok nije mogao da vidi svoju opustošenu zemlju, hladno, mrtvo telo svog prvenca, prvenaca svih u svom domu i svih porodica u svom carstvu, sve dok se vode Crvenog mora nisu sklopile nad njegovim konjima, ratnim kolima i ratnicima. Njegova istorija je strašna slika istinitosti poznate izreke: »Šta čovek poseje, ono će i požnjati!« (Galatima 6,7) Kada bi ljudi ovo uspeali da shvate, bili bi vrlo pažljivi u izboru semena koje će sejati.

Kada posejano seme donese žetvu i kada se njen rod ponovo poseje, prinos postaje mnogostruk. Ovaj zakon se potvrđuje i u našim odnosima sa bližnjima. Svako delo promišljene ljubaznosti, poslušnosti ili samoodricanja, ponoviće se u drugima, a preko njih i u mnogima. Tako će i svako delo zavisti, zlobe, razdora postati seme koje će proklijati kao »koren gorčine« (Jevrejima 12,15) kojim će mnogi biti otrovani. A koliki će tek biti broj onih koje će ti »mnogi« dalje trovati! I tako će sejanje dobra i zla biti nastavljeno za vreme i za večnost. (*Hristove očigledne pouke*, 52-53)

Za razmišljanje i delovanje: Mi možemo jedno vreme živeti bez jasnog smera i pravca. Ali pre ili kasnije, takva odluka će se jasno pokazati u našem iskustvu. Svakom životu neophodna je struktura, a Bog nam je ostavio pomoć u svojoj Reči. Od nas zavisi koliko ćemo tu pomoć iskoristiti.

Subota, 13. mart 2021.

ZA SVE IMA NADE

*Da se držimo tvrdo priznanja nada:
jer je vjeran onaj koji je obećao. (Jevrejima 10,23)*

Niko nije toliko iskvaren, niko nije toliko duboko pao, da bi se našao izvan domašaja Božje sile. Svima koji žele da se pokore Svetom Duhu biće usađeno novo načelo života; izgubljeni božanski lik mora da se obnovi u ljudskom rodu. Međutim, čovek ne može da se preobrazi služeći se svojom voljom. U njemu ne postoji nikakva sila kojom bi ta promena mogla da se izvede. Grešnik mora da primi silu Božje blagodati, jer samo tako može da uđe u carstvo slave. Sva kultura i svo obrazovanje koje svet može dati, doživeće neuspeh u pokušaju da uniženo dete greha pretvori u dete Neba. Obnoviteljska snaga mora doći od Boga. Promena može biti obavljena jedino delovanjem sile Svetog Duha. Svi koji žele da budu spaseni, ugledni i prezreni, bogati i siromašni, moraju se prepustiti delovanju te sile.

Mnogi pokušavaju da se reformišu, ponavljanjem ove ili one rđave navike, nadajući se da će tako postati hrišćani, ali takvi započinju na pogrešnom mestu. Naše delo najpre mora da bude obavljeno u srcu. Ispovedanje vere i usađivanje istine u srce predstavljaju dve potpuno različite pojave. Samo poznavanje istine nije dovoljno. Mi ga možemo imati, iako se sadržaj naših misli nije promenio. Srce mora da se obrati i posveti!

Čovek koji pokušava da drži Božje zapovesti zato što oseća da mu je to dužnost, zato što je to zahtev upućen njemu, nikada neće upoznati radost poslušnosti. On nije poslušan! Kada Božji zahtevi postanu obaveza, teret, zato što se protive čovekovim sklonostima, možemo znati da takav čovek ne živi pravim hrišćanskim životom. Istinska poslušnost je izraz načela koje iznutra deluje. Ona proističe iz ljubavi prema pravednosti, iz ljubavi prema Božjem zakonu. Srž svake pravednosti je odanost našem Otkupitelju. To će nas pokrenuti da činimo ono što je pravo zato što je pravo – zato što na taj način ugađamo Bogu. (*Hristove očigledne pouke*, 57-59)

Za razmišljanje i delovanje: Boga interesuju tvoji motivi: zašto radiš to što radiš? Ljudi ne mogu uvek da prepoznaju uzroke i razloge koji nas potiču na nešto. Ali pred Bogom je sve čisto i jasno, On nas čita kao otvorenu knjigu. On želi da se i mi upoznamo sa svojim motivima. Njegova sila nas može osloboditi pogrešnih i usaditi u nas ispravne motive. Da li je to i tvoja želja?

Subota, 20. mart 2021.

KAKO OČISTITI SVOJ PUT?

Svim srcem svojim tražim Tebe, ne daj mi da zađem od zapovijesti Tvojih. (Psalam 119,10)

Zašto ima mnogo onih koji ne mogu da podnesu protivljenje svojim namerama i planovima, koji otkrivaju nesvetu narav, čije su reči oštre, drske i naprasite? U njihovom životu deluje ista sebična ljubav, isto popuštanje ličnim slabostima, isti temperament, iste nepromišljene reči, koje se mogu zapaziti u životu svetovnih ljudi. Pored toga moguće je zapaziti istu uvredljivu oholost, isto popuštanje urođenim sklonostima, istu izopačenost karaktera, kao da im je istina potpuno nepoznata. Razlog se nalazi u njihovoj neobraćenosti. Oni u srcu nisu sakrili kvasac istine, koji nema prilike da obavi svoje delo. Njihove nasledene i usvojene sklonosti prema zlu, nisu pokorene njegovoj preobražavajućoj sili. U njihovom životu ne pokazuje se Hristova blagodat, oni ne veruju u Njegovu silu koja može da preobrazi njihov karakter.

Biblija je snažno sredstvo koje preobražava život. Božja reč, proučavanjem i izvršavanjem, utiče na srce i obuzdava svaku nesvetu osobinu... Istine iz Božje reči zadovoljavaju čovekovu veliku i praktičnu potrebu – da se njegova duša verom obrati Bogu. One treba da prožmu sve što je veliko i sve što je neznatno u životu.

Kada čovek primi u srce kvasac istine, on će mu promeniti želje, pročititi misli, ublažiti raspoloženje. On će mu oživeti sposobnosti uma i energiju duše. Povećaće i njegovu sposobnost da oseća, da voli. Neće u nama podsticati duh suparništva, sebično častoljublje, želju za prvim mestom... Srce onog ko prima Božju blagodat prepuno je ljubavi prema Bogu i prema onima za koje je Hristos umro. Njegovo sebično »ja« ne

bori se da bude priznato. On ne voli druge zato što oni vole njega ili zato što mu ugađaju, zato što cene njegove zasluge, već zato što su Hristovo otkupljeno vlasništvo... On je ljubazan i promišljen, skroman u svom gledanju na sebe, uvek pun poverenja u Božju milost i ljubav. Hristova blagodat treba da upravlja našom prirodom i glasom. Njeno delovanje videće se u pristojnosti i nežnom staranju brata o bratu, u ljubaznim, ohrabrujućim rečima. Ljubav se pokazuje u ljubaznosti, nežnosti, podnošenju i strpljivosti. (*Hristove očigledne pouke*, 60-62)

Za razmišljanje i delovanje: Verujem da bi najveći broj ljudi voleo da se promeni na bolje. Ali oni ne znaju kako se to može ostvariti. Ako bi videli takav primer u svojoj blizini, sigurno bi mnogi poželeli da dožive nešto slično. Novorođenje zato ne donosi korist samo nama lično nego je svetlo koje ukazuje u kom pravcu ljudi treba da hode u ovom životu.

Subota, 27. mart 2021.

PUT KA BOLJEM RAZUMEVANJU

Ko hoće Njegovu volju tvoriti, razumjeće je li ova nauka od Boga ili ja sam od sebe govorim. (Jovan 7,17)

Sveto pismo se ne sme čitati pod mutnim svetlom tradicija i ljudskih spekulacija. Božjoj svetoj reči nije potrebno svetlucanje zemaljske buktinje da bi njene lepote postale vidljive. Ona je sama po sebi svest – otkrivena Božja slava – i pored nje svako drugo svetlo postaje blede. Međutim, nju treba ozbiljno istraživati i duboko proučavati. Oštro, jasno shvatanje istine nikada neće biti dato kao nagrada za lenjost. Nikakav zemaljski blagoslov ne može biti dobijen bez ozbiljnog, strpljivog i istrajnog napora. Ako žele da postignu poslovni uspeh, ljudi moraju imati volju da rade i veru da će ostvariti rezultate. Ni mi ne možemo očekivati da ćemo, bez ozbiljnih napora, steći duhovno znanje. Za mlade i stare bitno je, ne samo da čitaju Božju reč, već da je proučavaju ozbiljno i celim srcem, moleći se i tražeći istinu kao skriveno blago. Oni koji to čine biće nagrađeni, jer će im sam Hristos ojačati sposobnost razumevanja.

Naše spasenje zavisi od poznavanja isine koju sadrži Pismo. Božja volja je da ga steknemo. Proučavajte gladnim srcem dragocenu Bibli-

ju. Istražujte Božju reč kao što rudar pretražuje zemlju da pronade zlatnu žilu. Nikada ne odustajte od istraživanja sve dok ne potvrdite svoj odnos sa Bogom, dok ne otkrijete Njegovu volju za sebe! Pobožni i sposobni ljudi gledaju večnu stvarnost, ali često je ne mogu razumeti, jer vidljivo zasenjuje slavu nevidljivoga. Neposlušnost je zatvorila vrata beskrajnom znanju koje je moglo da bude stečeno iz Pisma. Razumeti ustvari znači biti poslušan Božjim zapovestima. Pismo se ne sme prilagođavati predrasudama i ljudskoj sumnjičavosti. Pre početka istraživanja moraš odložiti svoja unapred stvorena gledišta, svoje nasleđene ili stečene ideje. Ako istražuješ Pismo da bi odbranio svoje mišljenje, nikada nećeš dosegnuti istinu. Istražuj da saznaš šta kaže Gospod. Vera u Hrista kao Otkupitelja sveta zahteva da priznamo prosvetljeni intelekt koji se nalazi u vlasti srca sposobnog da prepozna i ceni nebesko blago. Ova vera je neodvojiva od pokajanja i preobraženja karaktera. Imati veru znači naći i prihvatiti blago jevanđelja, sa svim obavezama koje ono donosi. (*Hristove očigledne pouke*, 68-70)

Za razmišljanje i delovanje: Velika borba u životu jeste traganje za adekvatnim vremenom koje možemo posvetiti čitanju Svetog pisma. To vreme treba da bude slobodno od svih uznemiravanja i na raspolaganju da se možemo udubiti u biblijske istine. Ali još je važnije sprovesti u život ono što nam je već otkriveno kao Božja volja. To će nam pomoći da bolje razumemo. Kada ćeš početi sa ovim aktivnostima?

Subota, 3. april 2021.

ŠTA JE ZA TEBE NAJVREDNIJE?

Pa kad nađe jedno mnogocjeno zrno bisera, otide i prodade sve što imaše i kupi ga. (Matej 13,46)

Blagoslove spasonosne Božje ljubavi naš Spasitelj je uporedio sa dragocenim biserom. Svoju pouku On je ilustrovao parabolom o trgovcu koji traži pravi biser, koji: »Kad nađe jedno mnogocjeno zrno bisera, otide i prodade sve što imaše i kupi ga.« Dragoceno zrno bisera predstavlja samog Hrista. U Njemu je otelovljena sva slava Njegovog Oca. On je sjaj Očeve slave, izraz Njegovog lika. Uzvišene Božje osobine ispoljene su u

Njegovom karakteru. Svaka stranica Svetih spisa blista Njegovom svetlošću. Hristova pravda, poput čistog belog bisera, nema na sebi nikakve mane ni mrlje. Nema ljudske ruke koja bi mogla da poboljša tako velike i dragocene Božje darove kao što je biser. Ti darovi su besprekorni. Međutim, u Hristu »je sve blago premudrosti i razuma sakriveno« (Kološanima 2,3). On »nam postea premudrost od Boga i pravda i osvećenje i izbavljenje« (1. Korinćanima 1,30). Sve što može da zadovolji potrebe i težnje ljudske duše i za ovaj svet i za onaj koji će doći, nalazi se u Hristu. Naš Iskupitelj predstavlja toliko dragocen biser da sve drugo, kada se uporedi sa Njim gubi vrednost.

Hristos je svojima došao »i svoji Ga ne primiše«. »I vidjelo (od Boga poslato) svijetli u tami (ovoga sveta) i tama ga ne obuže.« (Jovan 1,11.5) Ali svi ipak nisu bili nezainteresovani i ravnodušni prema Daru koji je Nebo poslalo ljudima. Trgovac u priči predstavlja one koji iskreno teže za istinom. U raznim narodima sveta bilo je ozbiljnih i misaonih ljudi koji su u pisanim delima, nauci i religijama neznabožačkih naroda tragali za nečim što bi im moglo poslužiti kao duhovno blago. Pa i među samim Jevrejima bilo je takvih koji su čeznuli za onim što dotada nisu imali. Nezadovoljni formalnom religijom, čeznuli su za nečim duhovnijim i uzvišenijim. U ove – između Jevreja – pored ostalih, spadaju učenici koje je Isus izabrao; a između neznabožaca, rimski kapetan Kornelije i dvoranin iz Etiopije. Oni su čežljivo i uz najusurnije molitve tražili svetlost koju samo Nebo može dati; i kada im je Hristos bio otkriven radosno su Ga primili.

U parabolama biser se ne prikazuje kao dar. Trgovac ga je kupio, s tim što je prethodno morao da rasproda sve što je imao. Mnogi se zato pitaju šta bi ovo trebalo da znači, pošto je Hristos u Svetim spisima prikazan kao dar. On zaista predstavlja dar, ali samo za one koji Mu za uzvrat predaju sebe, svoje telo, dušu i duh, i to bez ikakve rezerve. Mi moramo sebe dati Hristu i živeti životom dobrovoljne poslušnosti Njegovim zahtevima. Sve što jesmo, svi talenti i sposobnosti koje imamo – sve to pripada Gospodu i treba da bude posvećeno Njegovoj službi. Kada se na taj način potpuno predamo Njemu, Hristos – zajedno sa svim blagom koje samo Nebo može dati – daje nam sebe. Na taj način mi zaista stičemo dragoceni biser. (*Hristove očigledne pouke*, 73-74)

Za razmišljanje i delovanje: Da li je Hristos zaista onaj ko zadovoljava sve vaše potrebe i za ovaj i za svet koji će doći? Mi to možemo javno potvrditi ali prioriteti i smerovi našeg života pokazaće da li je to zaista tako i u stvarnosti. Tražimo od Boga da nas uveri u vrednost i dragocenost Njegovog dara u Hristu Isusu.

Subota, 10. april 2021.

SVI SU POZVANI

*Još je carstvo nebesko kao mreža koja se baci u more
i zgrabi od svake ruke ribe. (Matej 13,47)*

Bacanje mreže predstavlja propovedanje Jevanđelja. Na taj način u crkvu dolaze i dobri i zli. Kad misija Jevanđelja bude završena, odvajanje zlih od dobrih biće izvršeno odlukom suda. Isus je video koliko će prisustvo lažne braće u crkvi davati povoda da ljudi »hule na put istine«. Znao je da će svet ružiti i samo Jevanđelje zbog nedoslednog života lažnih hrišćana. I sami hrišćani mogu se spoticati i sablažnjavati videći da mnogi koji nose Isusovo ime nisu pod kontrolom Njegovog Duha. Prisustvo takvih grešnika u crkvi može ljude dovesti u opasnost da pomisle da i Bog opravdava njihove grehe. Zato je Isus podigao zavesu sa budućnosti i pokazao svima da o konačnoj sudbini pojedinaca odlučuje njihov karakter, a ne položaj.

Parabola o mreži, kao i ona o kukolju, jasno ističe da nikada neće doći vreme u kome će se svi bezbožnici obratiti Bogu. Pšenica i kukolj rastu zajedno sve do žetve. Dobre i zle ribe izvlače se zajedno na obalu, da bi potom bile odvojene jedne od drugih. Dalje, u ove dve parabole ističe se pouka da posle suda neće više biti vremena milosti. Kad se delo Jevanđelja dovrši odmah će uslediti odvajanje dobrih od zlih i sudbina i jednih i drugih biće zauvek odlučena. Međutim, Bog nikoga ne želi da uništi. »Reci im, tako bio Ja živ, govori Gospod, Gospod, nije mi milo da umre bezbožnik, nego da se vrati bezbožnik sa svoga puta i da bude živ.« (Jezekilj 33,11) »Vratite se, vratite se sa zlih puteva svojih, jer zašto da mrete?« Za sve vreme milosti Duh Božji najusrdnije poziva i prekli-
nje ljude da prime dar života. Samo oni koji odbace sve Njegove pozive i molbe biće prepušteni da propadnu. Bog je objavio da greh, kao zlo

pogubno za svemir, mora biti uništen. Oni koji su nerazdvojno prionuli za greh propašće zajedno s njim. (*Hristove očigledne pouke*, 79-80)

Za razmišljanje i delovanje: Veoma je važno razumeti da je Bog na strani čoveka. On ne želi njegovu propast već deluje u njegovu korist. Međutim, lopta je na našoj polovini terena: samo mi imamo pravo i mogućnost da odlučimo kojim putem ćemo krenuti. A to odlučujemo svakodnevno. Zato birajmo mudro.

Subota, 17. april 2021.

LJUBAV JE VEĆA OD ZNANJA

O dubino bogatstva i premudrosti i razuma Božijega! kako su neispitljivi Njegovi sudovi i neistražljivi njegovi putovi!
(*Rimljanima 11,33*)

Ali nama je, ipak, omogućeno da od Božjeg saosećanja vidimo toliko koliko smo u stanju da shvatimo. Ovo se otkriva poniznoj, pokajničkoj duši. Mi ćemo shvatiti Božje milosrđe upravo onoliko koliko cenimo Njegovu žrtvu koju je prineo za nas. Ako Božju reč istražujemo u smernosti srca, pred našim istraživačkim težnjama otvoriće se i velika tema o iskupljenju. Postajace nam sve blistavija, a pri pokušaju da je shvatimo njena visina i dubina bivaće sve veća.

Naš život treba da bude povezan sa Isusovim životom. Potrebno je da neprekidno uzimamo od Njega i krepimo se Njime kao životvor-nim hlebom koji je sišao s Neba, uzimajući uvek iz svežeg izvora koji stalno daje svoje obilje. Naš verski život biće uvek svež samo onda kada Isusa stalno imamo pred očima, odajući Mu hvalu i slavu iz sveg srca. Naša molitva poprimiće oblik razgovora sa Bogom koji ćemo voditi kao sa najpouzdanijim prijateljem. On će nam lično otkrivati svoje tajne. Često će nam se pojavljivati slatko i radosno osećanje o Isusovom prisustvu. Srce će nam goreti od radosti kada nam se približi da razgovara s nama kao nekada sa Enohom. I kada hrišćanin to zaista iskusi, onda se u njegovom životu vidi takva jednostavnost, smernost, nežnost i skrušenost srca da svi oni, s kojima dolazi u do-dir, uviđaju da je zaista bio sa Isusom i naučio se od Njega.

U svima onima koji je poseduju, Isusova religija otkriće se kao načelo koje čitavo biće prožima novim životom, kao živa, delotvorna, duhovna energija. Svežina, snaga i radost neprolazne mladosti biće uvek u njima. Srce koje primi Reč Božju nije kao bara koja isparavanjem potpuno presuši, niti pak kao napukla cisterna koja ne može da zadrži ovu dragocenost. Ono je slično planinskom potoku koji se hrani pritokama nepresušnih izvora, čija sveža i kristalno bistra voda žuboreći skače s kamena na kamen i okrepljuje umorne, žedne i natovarene. (*Hristove očigledne pouke*, 85)

Za razmišljanje i delovanje: Povezati se sa Bogom i doživljavati Njegovu ljubav iz dana u dan. Ne postoji veće postignuće na ovoj zemlji. Ipak, ovaj cilj je često zamagljen zbog svakodnevnih briga i obaveza života. Evo danas, podsećamo se, šta je zaista važno. Zamoli Boga da ti pomogne da stalno održavaš adekvatne prioritete u svom iskustvu.

Subota, 24. april 2021.

MOLITVA JE RAZGOVOR SA NAŠIM OCEM

Koliko će više Otac nebeski dati... (Matej 7,11)

Da bi ojačao naše pouzdanje u Boga, Isus nas uči da Ga u molitvi oslovljavamo novim imenom, imenom vezanim za ono što je zaista najdraže i najprisnije ljudskom srcu. On nam pruža preimućstvo da Svemogućeg i Večnog Boga nazivamo svojim Ocem. To što Ga nazivamo Ocem kada Mu se obraćamo i govorimo o Njemu, znak je naše ljubavi i vere u Njega i zalog Njegovog srodstva i povezanosti s nama. Reči »Oče naš«, izgovorene dok u molitvi tražimo Njegovu naklonost ili blagoslov, zvuče u Njegovom uhu kao najslađa muzika. Da nam se nazivati Boga svojim Ocem ne bi činilo kao nešto čime prekoračujemo granice dozvoljenog, Isus je ovo ponovio i naglasio više puta. On želi da nas takvo obraćanje Bogu što prisnije zbliži s Njim.

Bog nas smatra svojom decom. On nas je iskupio od bezbožnosti ovog sveta i izabrao za članove svoje carske porodice, za sinove i kćeri nebeskog cara. On želi da naše poverenje u Njega bude dublje i snažnije nego što je ljubav deteta prema svom zemačkom ocu. Roditelj

prirodno vole svoju decu, ali Božja ljubav je veća, šira i dublja od svake ljudske ljubavi. Ona je neizmerna i beskonačna. Kada, dakle, zemaljski roditelji umeju davati dobre darove svojoj deci, koliko će više i radije Otac nebeski dati Duha Svetoga onima koji Mu se za to mole?

Pouke koje nam je Isus pružio u pogledu molitve treba najbrižljivije razmotriti. U molitvi se skriva božanska nauka i Isus u ovoj ilustraciji prikazuje načela koja svi treba da razumeju. On nam pokazuje šta je ustvari pravi smisao molitve, ističe neophodnost istrajnosti pri iznošenju naše molbe pred Boga i uverava nas da je Bog uvek spreman da sasluša i usliši naše molitve.

Naše molitve ne treba da predstavljaju sebično traženje nečeg što bi samo nama bilo od koristi. Mi moramo zatražiti da bismo mogli davati. Načelo Isusovog života treba da bude i načelo našeg života. »Ja posvećujem sebe za njih«, rekao je Isus o svojim učenicima, »da i oni budu osvećeni istinom.« (Jovan 17,19) Ista ova posvećenost, odanost Bogu, samopožrtvovanje, potčinjenost zahtevima Božje reči, sve ove vrline koje su ispoljene u Isusu moraju se videti i u životu Njegovih sluga. Naš zadatak na ovom svetu nije da služimo sebi, niti pak da zadovoljimo svoje prohteve. Naše je da slavimo Boga saradujući s Njim u spasavanju grešnika. U molitvi moramo tražiti od Boga blagoslov da bismo ga predali drugima. Samo davanjem drugima moći ćemo stalno da primamo. Ne možemo nastaviti s primanjem nebeskog blaga ako ga ne predajemo onima koji se nalaze oko nas.

Naša misija u svetu nije da služimo sebi ili da ugađamo sebi; mi treba da proslavimo Boga saradujući s Njim u delu spasavanja grešnika. Od Boga treba da tražimo blagoslove koje ćemo deliti bližnjima. Sposobnost primanja može biti očuvana jedino davanjem. Mi ne možemo nastaviti da primamo nebeska blaga, ako ih ne delimo onima oko sebe. (*Hristove očigledne pouke*, 91)

Za razmišljanje i delovanje: Davati da bi primali ne zvuči mudro prema shvatanju našeg vremena. Ali to je logika Neba: samo oni koji su voljni da podele, mogu očekivati da će primiti. To treba da razumemo još u ličnoj molitvi. Kakvo je stanje sa vašim molitvenim životom, da li više tražite za sebe ili u vašim molitvama ima mesta i vremena i za druge?

Subota, 1. maj 2021.

POVERITE SE BOGU

On daje snagu umornome, i nejakome umnožava krjepost.

(Isaija 40,29)

U svojim molitvama treba da budemo usrdni i istrajni upravo tako kao što je u svom traženju uporan bio siroti čovek koji je u ponoć išao da traži hleb. Što se ozbiljnije i istrajnije molimo utoliko je prisutnija naša duhovna povezanost sa Isusom. Napredujući i jačajući u veri primaćemo i sve obilnije blagoslove.

Naše je da se molimo i da verujemo. Bdijte nad molitvom. Bdijte i sarađujte sa Bogom koji sluša vaše molitve! Imajte uvek na umu činjenicu da smo mi »Bogu pomagači« (1. Korinćanima 3,9). Govorite i radite u skladu sa svojim molitvama. To će napraviti ogromnu razliku u vama, bez obzira da li će iskušenje dokazati da je vaša vera bila prava ili da su vaše molitve bile samo obična forma.

Kad se pojave poteškoće, i kad na svom životnom putu nađete na prepreke, ne očekujte nikakvu pomoć od smrtnih ljudi. Uzđajte se samo u Boga. Navika da drugima pričamo o svojim teškoćama samo nas još više slabi, a njima ne daje nikakvu snagu. Svoje sagovornike na taj način samo opterećujemo svojim duhovnim slabostima i nedostacima od kojih nas oni ne mogu osloboditi. Mi oslonac tražimo u zabludalom i ograničenom smrtniku, dok nam na raspolaganju stoji snaga nepogrešivog i večnog Boga.

Da biste našli mudrost, nije potrebno ići na kraj sveta, jer nam je Bog blizu. Uspeh u životu ne zavisi toliko od sposobnosti koje sada imate ili koje ćete bilo kada imati, koliko od onoga što Bog može učiniti za vas. Mnogo se manje treba pouzdati u ono što je čovek sposoban da učini, a više, daleko više u Boga i u ono što je On spreman da učini za svaku dušu koja veruje. On čezne da se verom čvrsto uhvatite za Njega. On čezne da od Njega očekujete velike stvari. On čezne da vam podari razumevanje ne samo duhovnih, već i zemaljskih stvari. On može izoštriti vašu inteligenciju, podariti vam taktičnost i veštinu. Primenite svoje talente u praksi, tražite mudrost od Boga i ona će vam biti dana.

Primate Isusovu Reč kao čvrsto obećanje zajemčeno upravo vama. Nije li vam On uputio poziv da dođete Njemu? Ne izgovarajte nikada reči koje obeshrabruju i uništavaju nadu, jer se na taj način mnogo gubi. Gledati samo na spoljne okolnosti i žaliti se kada naiđu teškoće i nevolje, znači ispoljavati bolesnu i oslabljenu veru. Govorite i radite tako kao da je vaša vera nepobediva. Gospod izobiluje svim što može da posluži kao izvor pomoći; sva blaga ovog sveta Njegovo su vlasništvo. Očima vere uvek gledajte u Nebo. Obraćajte se Onome ko je izvor svetlosti, snage i uspeha. U pravoj istinskoj veri leži živahnost, čvrstina načela i postojanost cilja koje ni vreme ni patnje ne mogu oslabiti. (*Hristove očigledne pouke, 95*)

Za razmišljanje i delovanje: Ovo je suviše dobro da bi bilo istinito, može pomisliti neko. Ali je tako: Gospod je uvek spreman da pomogne onima koji od Njega traže pomoć. Naravno, to ne znači da ne smemo podeliti terete sa drugim ljudima, ali rešenja poseduje jedino Svemoćni Bog. Ovde smo opomenuti zbog navike da se žalimo, koja je toliko česta među ljudima. Krenimo prema Onom koji ima hiljadu odgovora kada mi ne vidimo nijedan.

Subota, 8. maj 2021.

RELIGIJA KOJA UNIŠTAVA I RELIGIJA KOJA LEČI

Blago siromašnima duhom, jer je njihovo carstvo nebesko.

(Matej 5,3)

Isus je ispričao parabolu o fariseju i cariniku ljudima koji su umilili sopstvenu pravednost. Farisej je pošao u hram da se pomoli, ali ne zato što je osećao da je grešnik kome je potreban oprostaj, već samo zato da bi razmetljivo istakao svoje zasluge i dobio pohvalu. Prisustvovanje bogoslužjenju uračunavao je sebi u zaslugu, a u isto vreme je pred ljudima izazivao visoko mišljenje o svojoj pobožnosti. Nadao se da će na taj način osigurati naklonost i odobravanje i Boga i ljudi. Ono što ga je pokretalo na molitvu bio je samo lični interes.

On je bio pun samohvalisanja. To pokazuje njegov pogled, hod, ponašanje, pa čak i njegova molitva. Odvojivši se od ostalih kao da želi da kaže: »Odlazi, ne dohvataj me se, jer sam svetiji od tebe« (Isa-

ija 65,5), stajao je i molio se »u sebi«. Potpuno zadovoljan sobom, verovao je da ga i Bog i ljudi gledaju s velikim zadovoljstvom.

»Bože!«, naglasio je on, »hvalim Te što ja nisam kao ostali ljudi: hajduci, nepravednici, preljubočinci, ili kao ovaj carinik.« Dakle, farisej o svom karakteru sudi, ne prema svetosti Božjeg karaktera, već prema karakteru drugih ljudi. Njegove misli su, umesto na Boga, usmerene na ljude, i tu leži cela tajna njegovog potpunog zadovoljstva sopstvenim stanjem.

On nabraja svoja dobra dela: »Postim dvaput u sedmici; dajem desetak od svega što imam.« Religija ovog fariseja ne dira njegovu dušu. On ne teži za karakterom koji je sličan Božjem, za srcem koje je puno ljubavi i milosrđa. On se zadovoljava religijom koja se odražava samo u spoljašnjem životu. Njegova pravednost je samo njegova – plod njegovih sopstvenih dela – i merena ljudskim standardima.

Svi oni koji sebe smatraju pravednicima, preziru ostale ljude. Sudeći o sebi uglavnom prema drugima, farisej isto tako i druge procjenjuje prema sebi. Svoju pravednost upoređuje sa njihovom i ukoliko su drugi ljudi gori utoliko on sebi izgleda pravedniji. Njegova samopravednost navodi ga da optužuje druge. »Ostali ljudi« su za njega prestupnici Božjeg zakona i kao takve on ih osuđuje. Time otkriva sotonski duh. S takvim duhom, on u svojoj molitvi nije mogao da stupi u razgovor s Bogom, i vratio se kući bez Božjeg blagoslova.

Farisej i carinik predstavljaju dve velike grupe ljudi u koje se svstavaju svi oni koji u molitvi izlaze pred Boga. Njihovi prvi predstavnici bila su dva prva deteta rođena na ovom svetu. Kajin se osećao pravednim i pred Boga izašao samo sa žrtvom zahvalnicom. On nije priznavao ni greh ni potrebu za milošću. Međutim, Avelj je došao s krvlju koja je upućivala na Jagnje Božje. Došao je kao grešnik, priznavajući da je izgubljen i da mu je jedina nada u nezasluženoj ljubavi Božjoj. Bog je sa odobravanjem pogledao na njegovu žrtvu, a na Kajinovu nije. Osećanje da nam je Bog potreban i priznavanje sopstvenog siromaštva i greha, prvi su uslov da budemo primljeni kod Boga. (*Hristove očigledne pouke*, 99-100)

Za razmišljanje i delovanje: Svi smo mi ponekad fariseji. Problem nastaje ako cela naša duhovnost odiše takvim duhom. Molimo se

Bogu za ispravno sagledavanje realnosti i našeg sopstvenog stanja. Nemojmo biti u broju onih čija religija šteti drugima i koji preziru one koji su drugačiji. Neka se Hristos već danas useli u naše srce i tu ostane zauvek.

Subota, 15. maj 2021.

SVECI KOJI NE ZNAJU DA TO JESU

Svjetujem te da kupiš u Mene zlata žeženoga u ognju, da se obogatiš; i bijele haljine, da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje; i masti očinjom pomazi oči svoje da vidiš. (Otkrivenje 3,18)

Zlato prečišćeno u vatri predstavlja veru koja deluje kroz ljubav. Samo na taj način možemo doći u sklad sa Bogom. Mi možemo biti veoma aktivni u delu, možemo učiniti mnogo; ali bez ljubavi, one ljubavi kakva je živela u Isusovom srcu, ne možemo postati članovi nebeske porodice.

Čovek sam po sebi nije u stanju da spozna svoje zablude. »Srce je prijeverno više svega i opakog; ko će ga poznati.« (Jeremija 17,9) Ustima se može priznati siromaštvo duha, a da srce to ipak ne prizna. Dok govorimo Bogu o svom duhovnom siromaštvu, srce može da gori uobraženošću da je zbog svoje »poniznosti« i »uzvišene pravednosti« dostojnije od drugih. Međutim, pravu predstavu o sopstvenom stanju možemo steći samo na jedan način – ako stalno gledamo u Isusa. Ljudi imaju toliko visoko mišljenje o svojoj pravednosti samo zato što ne poznaju Isusa. Dok razmišljamo o Njegovoj čistoti i uzvišenosti, tek tada u pravoj svetlosti vidimo svoje slabosti, nedostatke i svoje siromaštvo. Postajemo svesni da smo izgubljeni i beznadežni, odeveni u odeću samopravednosti, kao i svi ostali grešnici. Uviđamo da se sopstvenom dobrotom i pobožnošću nikada ne bismo spasili, već samo neizmernom Božjom milošću.

Nema spoljne forme koja bi mogla da zameni jednostavnu veru i potpuno samoodricanje. Međutim, nijedan čovjek to ne može učiniti sam, sopstvenom snagom. Mi samo možemo dati pristanak da Isus to učini za nas. Onda će duša govoriti: Gospode, uzmi moje srce;

jer ja sam nisam u stanju da Ti ga predam; ono predstavlja Tvoju svojinu. Drži ga čistim, jer ga sam ne mogu držati u takvom stanju, da bi Ti mogao boraviti u njemu. Spasi me od mene samog, od mog sopstvenog »ja«, koje me čini toliko nesličnim Isusu. Uobličići moj karakter i uzdigni me u čistu i svetu atmosferu u kojoj će tvoja ljubav punom snagom moći da se uliva u moju dušu.

Odreći se u potpunosti samog sebe nije dovoljno samo na početku hrišćanskog života. To se mora obnavljati na svakom novom koraku prema Nebu. Sva naša dobra dela zavise od snage koja se nalazi izvan nas. Zato je neophodno da srcem neprestano sežemo ka Bogu, da stalno, iskreno, u potpunosti priznajemo svoje grehe i da budemo ponizni pred Njim. Bićemo sigurni na svom putu samo ako smo uvek spremni da se odrekneмо себе i da se potpuno oslonimo na Isusa.

Nijedan od apostola ili proroka nikada nije tvrdio za sebe da je bez greha. Ljudi koji su u čistoti svog življenja bili Bogu najbliži, koji bi radije svoj život žrtvovali nego svesno učinili neko zlo, ljudi koji su bili počašćeni božanskim prosvetljenjem i snagom, priznavali su grešnost svoje prirode. Oni se nikada nisu pouzdavali u smrtno telo. Nisu sticali svoju pravednost nego su se pozivali samo na zasluge Isusove pravde. Tako mora biti i sa svima koji se ugledaju na Isusa. (*Hristove očigledne pouke*, 104-106)

Za razmišljanje i delovanje: Ovo je jaka i ozbiljna poruka. Bilo bi korisno još jednom ponoviti neke od spomenutih misli: »Što bliže pridemo Hristu, što jasnije sagledamo neporočnost Njegovog karaktera, to ćemo jasnije prepoznati nemerljivu grešnost greha i manje želeti da uzdižemo sebe. Oni koje Nebo priznaje za svete svakako su poslednji koji će isticati svoju dobrotu.« (*Hristove očigledne pouke*, 159). Neka ovo bude i naše iskustvo.

Subota, 22. maj 2021.

ČEGA DA SE PLAŠIMO?

Gradite spasenje svoje sa strahom i drhtanjem. (Filipljanima 2,12)

Bog ovo ne nalaže zato da biste se plašili da će On možda propustiti da izvrši svoje obećanje, da će Mu ponestati strpljenja ili da neće imati samilosti prema vama. Međutim, bojte se da vaša volja nije potčinjena Isusovoj volji i da vašim životom ne vladaju nasle-

đene ili pak stečene negativne crte karaktera. »Jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što Mu je ugodno.« Bojte se da se vaše »ja« ne ispreči između vaše duše i velikog Učitelja. Strahujte da vaše »ja« ne osujeti cilj koji Bog želi da postignete. Bojte se prevelikog pouzdanja u sopstvene snage. Bojte se da svoju ruku ne istrinete iz Isusove pokušavajući da stazom života idete sami bez Njegovog stalnog prisustva.

Moramo izbegavati sve što podstiče oholost i uobraženost; zato hvalisanje i laskanje ne treba ni primati ni davati. Laskanje je sotonsko delo. On laska, isto tako kao što i optužuje i proklinje, nastojeći da na taj način upropasti dušu. One koji ljudima laskaju i hvale ih sotona koristi kao svoje agente. Isusovi radnici ne smeju da prihvataju laskanja niti da laskaju drugima. Oni treba sebe potpuno da izgube iz vida. Treba uzdizati i slaviti samo Isusa. Na Onoga »koji nas ljubi, i umi nas od grijeha našijeh krvlju svojom« (Otkrivenje 1,5) treba da bude usmereno svako oko i Njega treba da hvali i uzdiže svako srce.

Život u kome se gaji strahopoštovanje prema Gospodu neće nikada biti život tuge i sumornosti. Samo Isusova odsutnost daje tužan izraz našem licu, a život čini putovanjem punim uzdaha. Ljudi koji su prepuni samopoštovanja i samoljublja ne osećaju potrebu za životom i ličnom vezom sa Isusom. Srce koje nikada nije palo na Stenu ponosi se svojom celovitošću. Ljudi žele dostojanstvenu religiju, put koji je toliko širok da ima dovoljno prostora za sve njihove sklonosti i osobenosti. Njihovo samoljublje, njihova težnja da budu popularni i hvaljeni izgone iz njihovog srca Spasitelja; a bez Njega je u duši ostaje samo žalost i tuga. Međutim, Isusov boravak u duši predstavlja izvor radosti. Za sve one koji prime Isusa i sam osnovni ton Božje reči predstavlja radost. (*Hristove očigledne pouke*, 107-108)

Za razmišljanje i delovanje: »Bojte se Boga i podajte mu slavu« jedna je od poslednjih poruka milosti koju treba uputiti svetu. U Svetom pismu, voleti i bojati se, ukazati nežnost i strahopoštovanje, jeste moguće i na to smo pozvani. U tome se nalazi istinska radost i večna sreća.

Subota, 29. maj 2021.

NISMO OSTAVLJENI SAMI

I evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka.

(Matej 28,20)

Kada nastupe iskušenja koja najčešće izgledaju neobjašnjiva, ne smemo dozvoliti da naš unutrašnji mir bude poremećen. Ma kako se nepravedno postupalo s nama, ne dozvolimo da nas obuzme žestina. Ako popuštamo duhu osvete, škodimo sami sebi. Time uništavamo sopstveno pouzdanje u Boga i zadajemo bol Svetom Duhu. Postoji jedan verni svedok, jedan nebeski glasnik, koji je na našoj strani i koji će nas obasjati zracima sunca pravde kroz koje sotona nije u stanju da prodre. Taj odbrambeni štit svete svetlosti on ne može da probije.

Dok svet napreduje u nevaljalstvu i poroku, niko od nas ne treba da laska sebi da nećemo imati nikakvih poteškoća. Ali baš te poteškoće dovode nas u prijemno predvorje Svevišnjega. Tako nam se pruža mogućnost da savet zatražimo od Onoga čija je mudrost beskonačna.

Gospod kaže: »Zazovi me u nevolji.« (Psalmi 50,15) On nas poziva da sve ono što nas na neki način zbunjuje, kao i svoju stalnu potrebu i zavisnost od Njegove božanske pomoći iznesemo pred Njega. Poziva nas da u molitvi budemo istrajni. Čim naiđemo na poteškoće upućujmo iskreno i usrdno svoje molitve Bogu. Uporne molitve predstavljaju dokaz o dubini i snazi našeg pouzdanja u Boga. Osećanje neodložne potrebe navodi nas da se molimo ozbiljno i usrdno, i naš nebeski Otac biće ganut našim vapajima i preklinjanjem.

Oni koji su izloženi sramoti i progonstvu zbog svoje vere često padaju u iskušenje da pomisle kako ih je Bog zaboravio. U očima ljudi oni su u manjini i po svemu izgleda da njihovi neprijatelji likuju nad njima. Ali to ipak ne znači da oni treba da rade protiv svoje savesti. Onaj ko je toliko podneo njih radi i koga pogađa svaki njihov bol i nevolja, neće ih nikada zaboraviti.

Deca Božja ne ostaju nikada napuštena i nezaštićena. Molitva može pokrenuti ruku Svemoćnoga. Molitvom vernici u svoje vreme »pobjediše carstva, učiniše pravdu, dobiše obećanja, zatvoriše usta lavovima, ugasiše silu ognjenu«. Šta ustvari molitva za nas može značiti shvatićemo kada ovome dodamo još i izveštaj o mučenicima

ma koji, umirući zbog svoje vere »rastjeraše vojske tuđe« (Jevrejima 11,33,34).

Ako svoj život u potpunosti posvetimo službi Bogu, nikada se nećemo naći u položaju za koji On u svom providenju nije predvideo izlaz. Ma kakva bila naša situacija, uvek ćemo imati pouzdanog Vođu spremnog da nam pokaže put; ma kakve bile naše teškoće i neizvesnosti, uvek ćemo imati sigurnog Savetnika; ma kakve bile naše brige i nevolje, ma koliko da smo usamljeni, uvek ćemo imati saosećajnog Prijatelja. Ako u svom neznanju učinimo i neki pogrešan korak, Isus nas ne napušta. Naprotiv, uvek možemo čuti Njegov glas koji nam jasno i razgovetno govori: »Ja sam put, istina i život.« (Jovan 14,6) »Jer će izbaviti ubogoga koji cvili i nevoljnoga koji nema pomoćnika.« (Psalmi 72,12) (*Hristove očigledne pouke*, 114-115)

Za razmišljanje i delovanje: Naši problemi su nama uvek najveći. Dok u ovom trenutku sedimo u crkvi i slušamo ove reči, mnogo osoba prolazi kroz probleme koji su nama nepoznati. Imati Hristov mir najveće je bogatsvo na ovom svetu. To je ono što je On obećao svima koji Ga slede.

Subota, 5. jun 2021.

POUZDAJ SE U GOSPODA

*Vjerujem da ću vidjeti dobrotu Gospodnju na zemlji živijeh.
(Psalam 27,13)*

Svi oni koji su ucveljeni i sa kojima se nepravedno postupa treba da se u molitvi obrate Bogu. Okrenite se od onih čija su srca tvrda kao čelik i svoje molbe i nevolje iznesite Tvorcu. On nikada nije odbio nijednu dušu koja Mu se obratila pokajnički i iskrenog srca. Nijedna iskrena molitva nije izgubljena. I za vreme najgromoglasnije pesme nebeskog hora, Bog čuje uzdahe i najslabijeg ljudskog bića. Mi izlivamo težnju svog srca usamljeni u kleti ili šapućemo molitvu dok idemo svojim putem, a te naše reči uzdižu se do samog prestola Onoga koji vlada beskrajnim svemirom. Iako te reči ne čuje nijedno ljudsko uho, one neće iščeznuti u tišini, niti će biti izgubljene usled poslovne aktivnosti i svega što se zbiva oko nas. Ništa ne može

ugušiti unutrašnju težnju naše duše. Ona se iznad vreve uzburkanog mnoštva i ulične buke uzdiže do nebeskih dvorova. Bog je onaj kome se obraćamo i naša molitva biće uslišena.

Ti, koji se osećaš najnedostojnijim, ne plaši se da izneseš svoj slučaj pred Boga. Onaj ko je i svoj život dao za grehe ovog sveta preuzeo je brigu za slučaj svake duše. »Koji dakle svoga sina ne poštedje, nego ga predade za sve nas, kako dakle da nam s njim sve ne daruje?« (Rimljanima 8,32) Neće li On ispuniti ovo milostivo obećanje koje je dato da ohrabri i ojača naše duše?

Isus više od bilo čega želi da one koji su Njegovo nasledstvo izbavi od sotonske vlasti. Ali pre nego što spolja budemo izbavljani od sotone, moramo biti oslobođeni njegove sile iznutra. Gospod dozvoljava da naiđu iskušenja da bi nas očistio od ovozemaljskih misli, od sebičnosti, od grubih crta karaktera, od svega što nas čini toliko nesličnim Isusu. On dopušta da nam dušu preplavljuju duboke vode nevolje, patnji i bola da bismo upoznali Njega i Isusa koga je On poslao; da bi to u našem srcu izazvalo još dublju čežnju da se očistimo od svake poganštine i da iz svakog iskušenja izađemo čistiji, svetiji i srećniji nego što smo bili. U vatru iskušenja često ulazimo opterećeni i zamračeni sebičnošću; ali ako strpljivo izdržimo žestinu probe, izaći ćemo ozareni božanskom svetlošću odražavajući Njegov karakter. Kad se ostvari cilj zbog koga nas izlaže iskušenju, On će izvesti »kao vidjelo pravdu tvoju, i pravicu tvoju kao podne« (Psalmi 37,6).

Nema mesta bojazni da će Bog zanemariti molitvu svoje dece; ali postoji opasnost da mi u iskušenju i nevolji izgubimo hrabrost i da u molitvi ne ostanemo istrajni. (*Hristove očigledne pouke*, 116-117)

Za razmišljanje i delovanje: Kada neko od najbližih trpi bolove i muči se, to je verovatno jedno od najvećih tereta koje možemo doživeti na ovoj zemlji. Nije jednostavno uvek ostati predan molitvi i uverenju da je Bog na našoj strani. Ipak, i u tim trenucima postoje dve mogućnosti: da verom čekamo na Božje delovanje ili da se predamo i krenemo nekim drugim putem. Pozivam te da istraješ u teškim borbama života.

Subota, 12. jun 2021.

NIKO NEĆE BITI ZABORAVLJEN!

Koji čovjek od vas imajući sto ovaca i izgubivši jednu od njih ne ostavi devedeset i devet u pustinji i ne ide za izgubljenom dok je ne nađe? (Luka 15,4)

U paraboli pastir polazi da traži jednu jedinu nestalu ovcu, najmanji broj koji se uopšte može uzeti u obzir. Isto tako, kada bi postojala samo jedna izgubljena duša, Isus bi i za tu jednu dušu bio spreman da umre. Ovca, kad zaluta i odvoji se od svog stada, najbepomoćnija je od svih stvorenja. Ako je pastir ne bi potražio, ona sama nikad ne bi znala da se vrati stadu. Tako je i sa dušom koja zaluta i udalji se od Boga. Ona je bespomoćna isto tako kao i izgubljena ovca, i da Isus u svojoj ljubavi nije došao da svoje izbavi, ona nikada ne bi našla put povratka Bogu.

Pastir koji utvrdi da je jedna od Njegovih ovaca odlutala neće, posmatrajući glavninu svoga stada sigurno zbrinutog u toru, bezbrižno reći: »Imam ih još devedeset i devet, i traganje za tom jednom koja je zalutala stajaće me isuviše napora, neprijatnosti i muke. Ako se vrati natrag otvoriću joj vrata tora i pustiću je da uđe.« Ne, naprotiv, čim primeti da mu je nestala jedna ovca, pravi pastir se zabrine i rastuži. On zabrinuto prebrojava svoje stado po nekoliko puta. Kada se osvedoči da je ovca zaista nestala, on ne može da spava. On ostavlja onih devedeset i devet koje su u toru i polazi da traži izgubljenju ovcu. Na kraju, njegovi napori su ipak nagrađeni; izgubljena ovca je pronađena. I sada, on je ne osuđuje što mu je zadala toliko muke. Ne tera je bičem pred sobom. Čak ne pokušava ni da je silom vodi kući. U svojoj radosti on uzdrhtalo stvorenje podiže na svoja pleća; ako je ovca ranjena, on je uzima u naručje i pritiska na svoje grudi kao da želi da je okrepi toplinom sopstvenog srca.

Hvala Bogu što nam Isus nije pokazao sliku zabrinutog pastira koji se vraća bez ovce. Parabola ne govori o neuspehu, već o uspehu i velikoj radosti zbog povratka onog što je bilo izgubljeno. Ovo predstavlja božansku garanciju da nijedna zabludela ovca iz Gospodnjeg tora neće biti zanemarena ili ostavljena bez pomoći. Svakog ko želi da bude iskupljen Isus će izbaviti iz ponora pokvarenosti i trnja greha.

Obeshrabrena i duhom klonula dušo, ohrabri se, čak i ako si živelu u grehu. Nemoj misliti da ti Bog možda neće oprostiti prestupe i dozvoliti da Mu se približiš. Bog je u Isusu već učinio prvi korak. Dok si ti još bila u pobuni protiv Njega, On je pošao da te traži. Srca prepunog pastirske nežnosti i ljubavi, On je ostavio devedeset i devet i pošao u pustinju da traži onu što se izgubila. Ranjenu dušu, dušu koja je već na rubu propasti, On uzima u svoje naručje i s božanskom ljubavlju i radošću nosi je u siguran tor.

Za razmišljanje i delovanje: Kada neko od zabludelih, ko je dugo živeo grešnim životom odluči da se vrati Bogu, najčešće nailazi na nepoverenje i kritiku. Uvek se nađu takvi koji sumnjaju u iskrenost njegovog pokajanja i oni obično počinju da šire glasove: »On je nestabilan; ne verujem da će se održati.« Takvi ne vrše delo Božje, nego delo sotone, koji je opadač braće od samog početka. Takvom destruktivnom kritikom neprijatelj nastoji da obeshrabri pokajničku dušu da i dalje ostane bez nade i da je ponovo udalji od Boga. Zato neka svaki pokajani uvek ima na umu kakva radost nastaje na Nebu zbog povratka onog ko je bio izgubljen. Neka svoj mir i spokojstvo nađe u Božjoj ljubavi, ne dopuštajući da ga obeshrabre prezir i nagađanja podozrivih fariseja. (*Hristove očigledne pouke*, 123-125)

Subota, 19. jun 2021.

NIKO NE MORA DA BUDE ZABORAVLJEN!

(Nastavak od prošle subote)

*Kao što si ti mene poslao u svijet, i ja njih poslah u svijet.
(Jovan 17,18)*

Svaka duša koju je Isus iskupio pozvana je da u Njegovo ime radi na spasavanju izgubljenih. Ovo delo bilo je zanemarno u Izrailju. A zar se ono ne zanemaruje još i danas od strane onih koji tvrde da su Isusovi sledbenici?

Koliko je zabludelih, dragi čitaocē, koje si ti potražio i povratio stadu Božjem? Kada se okrećeš od onih koji ne izgledaju privlačni i koji ne obećavaju mnogo, shvataš li da zapostavljaš duše za kojima Isus čezne? Možda je njima tvoje saosećanje najpotrebnije baš onda

kada se mrzovoljno okrećeš od njih. Na svakom skupu namenjenom bogoslužnju nalaze se duše koje čeznu za mirom i spokojstvom. One možda na prvi pogled izgledaju bezbrižne i ravnodušne, što ipak ne mora da znači da su tako neosetljive i nepodložne uticaju Svetog Duha. Mnoge od njih bi mogle da se pridobiju za Isusa.

Ako izgublenu ovcu niko ne vrati stadu, ona luta dok ne uquine. Tako i mnoge duše propadaju samo zato što im nije pružena ruka spasosne pomoći. Ti zabludeli nesrećnici mogu izgledati grubi i lakomisleni; međutim, da su im bila pružena preimućstva koja su imali drugi, oni bi imali mnogo plemenitije crte karaktera i više smisla za koristan život. Anđeli duboko sažaljevalju ovako zabludele. Anđeli plaču, dok su ljudske oči suve, a srca zatvorena za svako sažaljenje.

O, kakvog li nedostatka u dubokom milosrđu i saosećanju koje bi moglo da gane dušu zabludelog i onoga koji se kuša! O, kad bi u nama bilo više Isusovog duha, a manje, mnogo manje, sopstvenog »ja« i sebičnosti!

Fariseji su Isusovu parabolu shvatili kao ukor upućen njima. Umesto da prihvati kritike upućene na račun Njegovog dela, On im je uputio ubedljiv prekor što zanemaruju carinike i grešnike. On to nije učinio otvoreno da sebi ne bi zatvorio pristup u njihova srca, ali im je svojom ilustracijom predočio upravo ono što je Bog tražio od njih, a što su oni propustili da učine. Da su te vođe Izrailja bili pravi pastiri, oni bi verno izvršili ovaj pastirski zadatak. Oni bi ispoljili Isusovo milosrđe i ljubav i ujedinili bi se s Njim u Njegovoj misiji. Svojim odbijanjem da to učine, pokazali su koliko je bilo lažno njihovo hvalisanje da su pobožni. Mnogi od prisutnih odbacili su ovaj Isusov ukor, ali kod nekih su Njegove reči ipak izazvale svest o sopstvenoj krivici. Na te je, posle Isusovog odlaska na Nebo, sišao Sveti Duh i oni su se ujedinili s Njegovim učenicima upravo u delu opisanom u paraboli o izgubljenoj ovcu. (*Hristove očigledne pouke*, 125-126)

Za razmišljanje i delovanje: Namera ovog teksta nije da pritiska nečiju savest nego da probudi saučešće i sažaljenje tamo gde je ono zamrlo. Umesto kritikovanja, postoji toliko dobra koje svako od nas može da učini. Spasitelj je prisutan i danas među nama u ličnostima napaćenih i potrebitih. Da li si spreman da поделиš ne samo saznanje koje poseduješ već i svoje srce?

Subota, 26. jun 2021.

BRIGA ZA PORODICU

Ako li ko za svoje a osobito za domaće ne promišlja, odrekao se vjere, i gori je od neznabošca. (1. Timotiju 5,8)

U porodici se često veoma ravnodušno gleda na spasenje duša sopstvenih članova. Dešava se da se poneko otuđi od Boga, ali se u porodici malo pridaje značaja tome da li će se izgubiti neko ko im je poveren kao »dar od Boga« (Psalmi 127,3). Dinar ostaje srebro i onda kada leži u prašini i smeću. I vlasnik ga traži upravo zbog njegove vrednosti. Tako i svaka pojedina duša, ma koliko da je izopačena i unižena grehom, u Božjim očima još uvek predstavlja dragocenost. Kao što dinar nosi natpis i lik vladara, na čijoj teritoriji je u opticaju, tako i svaki čovek po stvaranju nosi obličje i natpis Božji. Iako su pod uticajem greha uprljani i zamagljeni, tragovi tog natpisa i lika još uvek se vide na svakoj pojedinoj duši. Bog želi da povрати ove duše i da im ponovo utisne svoje obličje pravde i svetosti.

Ako se u porodici nalazi dete koje nije svesno svog pogrešnog stava, roditelji ne smeju da miruju. Zapalite sveću. Istražujte Božju Reč i pri njenoj svetlosti brižljivo ispitajte i pretražite sve što se nalazi u kući, da biste ustanovili zašto je dete krenulo pogrešnim putem. Na roditeljima je da pretraže sopstveno srce i preispitaju svoje navike i običaje. Deca su nasledstvo od Gospoda, i Njemu ćemo morati da položimo račun kako smo postupali s Njegovim vlasništvom.

Ima očeva i majki koji silno žele da rade u nekom stranom misionskom polju; mnogi su čak i aktivni u hrišćanskom delu izvan svoje porodice, dok su njihovoj rođenoj deci Spasitelj i Njegova ljubav potpuno strani i nepoznati. Pridobijanje njihove dece za Isusa mnogi roditelji prepuštaju propovednicima ili učiteljima subotne škole; međutim, oni na taj način zanemaruju svoju prvu Bogom danu dužnost. Vaspitanje i obrazovanje dece u hrišćanskom duhu predstavlja najuzvišeniju službu koju roditelji mogu da posvete Bogu. To je zadatak koji iziskuje mnogo strpljenja, doživotne i istrajne napore. Zanemarivanjem ovog Bogom poverenog zadatka pokazujemo se kao neverni pristavi; a za takav propust pred Bogom neće biti nikakvog opravdanja ni izgovora. Ipak, ni oni koji su bili nemarni u ovom pogledu ne

treba da očajavaju. Žena koja je izgubila dinar tražila je dok ga nije našla. Tako i roditelji u ljubavi, veri i molitvi treba da rade za članove svoje porodice, sve dotle dok ne budu mogli radosno izaći pred Boga govoreći: »Evo, ja i djeca, koju mi je dao Gospod.« (Isaija 8,18)

Za razmišljanje i delovanje: Svojom odanom brigom za one sa kojima živimo u domu, pripremamo se da radimo za pripadnike Gospodnje porodice, s kojima ćemo, ukoliko budu verni Hristu, živeti tokom svih vekova večnosti. Za našu braću i sestre u Hristu treba da pokažemo istu zainteresovanost koju kao članovi istog doma pokazujemo jedni prema drugima. (*Hristove očigledne pouke*, 128-129)

Subota, 3. juli 2021.

SEBIČNI ŽIVOT JE PROMAŠENI ŽIVOT

Jer nijedan od nas ne živi sebi, i nijedan ne umire sebi.

(Rimljanima 14,7)

Ma kako naizgled bio sjajan, život svakog pojedinca koji je sebično usredsređen samo na sebe ipak je promašeni život. Ko god pokušava da živi odvojeno od Boga uništava sam sebe. Uzalud propušta dragoceno vreme života, rasipa snage razuma, srca i duše uništavajući na taj način sam sebe i to zauvek. Čovek koji se odvoji od Boga da bi sebično služio sam sebi postaje rob mamona. Razumom obdareno biće koje je Bog stvorio da bude u društvu anđela unižava se do te mere da služi onome što je zemaljsko i životinjsko. To je neizbežan kraj svih koji sebično teže samo da ugađaju sebi.

Ako si odabrao takav život, znaj da trošiš »novce svoje na ono što nije hrana, i trud svoj na ono što ne siti.« Doći će časovi kad ćeš shvatiti koliko si unizio i obeščastio sam sebe. Usamljen, poput izgubljenog sina u dalekoj zemlji, spoznaćeš svoju bedu i očajnički zavapiti: »Ja, nesrećni čovjek! Ko će me izbaviti od tijela smrti ove?« (Rimljanima 7,24) U rečima proroka nalazi se univerzalna istina: »Da je proklet čovjek koji se uzda u čovjeka i koji stavlja tijelo sebi za mišiću, a od Gospoda odstupa srce njegovo; jer će biti kao vrijes u pustinji, koji ne osjeća kad dođe dobro, nego stoji u pustinji na suhim mjestima, u zemlji slanoj i u kojoj se ne živi.« (Jeremija 17,5,6) Bog »zapovijeda

svome suncu, te obasjava i zle i dobre i daje dažd pravednima i nepravednima« (Matej 5,45). Ali čovek sam može da se zakloni od sunčeve svetlosti i od kiše. Tako, dok sunce pravde još uvek sija, a milost Božja poput obilnih pljuskova još uvek traje za sve, i mi – ako se odvojimo od Boga – možemo ostati »u zemlji suhoj, i žednoj i bezvodnoj«.

Bog u svojoj ljubavi još uvek čezne za onim ko je odlučio da se odvoji od Njega i preduzima sve da ga vrati očinskoj kući. Izgubljeni sin je u svojoj nevolji i bedi »došao sebi.« Obmanjivačka moć koju je sotona imao nad njim bila je slomljena. Shvatio je da je sam kriv za svoje patnje, da su one rezultat njegove sopstvene ludosti, pa je uzviknuo: »Koliko najamnika u oca mojega imaju hljeba i suviše, a ja umirem od gladi! Ustaću i idem k ocu svojem.« U svoj svojoj bedi i utučenosti, izgubljeni sin je nadu ipak nalazio u osvedočenju da ga otac još uvek voli. Upravo ta ljubav ga je i vukla da se vrati kući. Isto je i sa grešnicima – sigurnost u Božju ljubav navodi ih da se vrate Bogu. »Ne znajući da te dobrota Božja na pokajanje vodi?« (Rimljanima 2,4) Zlatni lanac božanske milosti saosećanja i ljubavi okružuje svaku dušu koja se nalazi u opasnosti. Gospod kaže: »Ljubim te ljubavlju vječnom, zato ti jednako činim milost.« (Jeremija 31,3) (*Hristove očigledne pouke*, 133)

Za razmišljanje i delovanje: Niko od nas nema novca za bacanje. Ali možda je ovo trenutak da se podsetimo pitanja: »Gde je blago naše?« U šta mi po prirodi ulažemo? Šta su naši prioriteti? Plašimo li se budućnosti ili imamo poverenja u vođstvo našeg nebeskog Oca? Na kraju, da li živim za sebe ili za Boga?

Subota, 10. juli 2021.

KAKAV JE OTAC?

Gospode! pokaži nam oca, i biće nam dosta. (Jovan 14,8)

U nemirnim godinama svoje mladosti, izgubljeni sin je svog oca smatrao strogim, pa čak i surovim. Međutim, njegovo mišljenje o ocu sada se razlikuje. Tako i oni koje sotona zavede smatraju da je Bog prestrog i da previše traži. Oni Ga gledaju kao nekog sudiju koji samo čeka da okrivi i osudi, koji grešnika neće da primi niti da mu pomogne sve dok ovaj ne zatraži i ne dobije legalan oprostaj. Njegov

zakon smatraju ograničavanjem ljudske sreće i teškim jarmom koga bi se najradije oslobodili. Ali onaj kome je Isusova ljubav otvorila oči u Bogu vidi Oca punog samilosti, ljubavi i dobrote. Bog mu se sada ne čini kao nemilosrdno biće, već kao pravi otac, koji svim srcem čezne da zagrlji pokajničkog sina. Kada shvati ovo, grešnik će zajedno sa psalmistom uskliknuti: »Kako otac žali sinove, tako Gospod žali one koji ga se boje.« (Psalmi 103,13)

U paraboli otac ne prekorava i ne osuđuje sina zbog njegovog grešnog života. Sin oseća da je prošlost zaboravljena i da mu je sve oprosteno. Tako i Bog kaže za grešnika: »Rasuću kao oblak prijestupe tvoje, i grijeha tvoje kao maglu.« (Isaija 44,22) »Jer ću im oprostiti bezakonja njihova, i grijeha njihovijeh neću više pominjati.« (Jeremija 31,34) »Neka bezbožnik ostavi svoj put i nepravednik misli svoje; i neka se vrati Gospodu, i smilovaću se na nj, i Bogu našem, jer prašta mnogo.« (Isaija 55,7) »U ono vrijeme tražiće se bezakonje Izrailjevo, ali ga neće biti; i grijesi Judini, ali se neće naći.« (Jeremija 50,20)

Kakva sigurnost i spremnost našeg Boga da primi svakog grešnika koji se pokaje! Jesi li odlučio da ideš sopstvenim putem? Lutaš li možda daleko od Boga? Pokušavaš li da se naslađuješ plodovima prestupa samo da bi uvideo da se pretvaraju u pepeo? I sada kada si uništio svoje životne snage i kada su tvoje nade i planovi propali, sediš li sam i usamljen? Sada onaj glas koji je tako dugo govorio tvome srcu, ali koji nisi poslušao, dopire do tvog srca, naglašavajući jasno i razgovetno: »Ustani i idi, jer ovo nije počivalište. Što se oskrvni, pogubiće vas pogibljju velikom.« (Mihej 2,10) Vрати se očinskoj kući. On te poziva, govoreći: »Rasuću kao oblak prijestupe tvoje, i grijeha tvoje kao maglu; vrati se k meni, jer sam te izbavio« (Isaija 44,22)

Za razmišljanje i delovanje: Ne slušaj došaptavanje neprijatelja koji te nagovara da ne priđeš Isusu sve dok se ne popraviš, dok ne budeš potpuno dobar da bi te Bog primio. Ako budeš čekao na to, nećeš nikada doći. Kada sotona ukazuje na tvoje prljave haljine, ponovi Isusovo obećanje: »Koji dolazi k meni, neću ga istjerati napolje.« (Jovan 6,37) Reci neprijatelju da krv Isusa Hrista može očistiti čoveka od svakog greha. Moli se kao David u svoje vreme: »Pokropi me isopom, i očistiću se: umij me, i biću bjelji od snijega« (Psalmi 51,7) (*Hristove očigledne pouke*, 135)

Subota, 17. juli 2021.

O DOŽIVLJAJU LIČNE PRAVEDNOSTI

Jer svaki koji se sam podiže poniziće se; a koji se sam ponižuje podignuće se. (Luka 18,14)

Samopravednost navodi ljude ne samo na to da pogrešno prikazuju Boga, već ih čini bezosećajnim i uvek spremnim da kritikuju i prekoravaju svoju braću. Sebičan i pun zavisti, stariji sin bio je spreman da svoga brata budno motri, da kritikuje njegovo ponašanje i da ga optuži i za najmanje zastranjivanje. On primećuje svaku njegovu grešku i svaki njegov rđav postupak prikazuje u najcrnijoj boji. Na taj način on teži da opravda svoje nepraštanje takvome. Mnogi i danas tako rade. Dok pokajnička duša vodi svoju prvu borbu sa pravom poplavom iskušenja, oni prkosno i samovoljno stoje po strani tražeći samo povod da zameraju i optužuju. Oni mogu tvrditi da su Božja deca, ali svojim ponašanjem ispoljavaju sotonin duh. Ovakvim stavom prema svojoj braći, ovi tužitelji stavljaju se u položaj onih koje Bog nikada ne može obasjati svetlošću svoga lica.

Mnogi se neprestano pitaju: »Sa čim ću doći pred Gospoda da se poklonim Bogu višnjemu? Hoću li doći preda nj sa žrtvama paljenicama, s teocima od godine? Hoće li Gospodu biti mile tisuće ovnova, desetine tisuća potoka ulja?« Međutim, Božja Reč u nastavku ovog teksta daje na ova pitanja pravi odgovor: »Pokazao ti je, o, čovječe, šta je dobro; i šta Gospod ište od tebe, osim da činiš što je pravo i da ljubiš milost i da hodiš smjerno s Bogom svojim.« (Mihej 6,6-8)

Evo službe koju Bog traži od čoveka: »Da razvežeš sveze bezbožnosti, da razdriješ remenje od bremena, da otpustiš potlačene, i da izlomite svaki jaram... Da prelamaš hljeb svoj gladnome, i siromahe prognane da uvedeš u kuću, kad vidiš gola da ga odjeneš i da se ne kriješ od svoga tijela.« (Isaija 58,6, 7) Kada shvatimo da smo i sami grešnici, spaseni samo ljubavlju našeg nebeskog Oca, ispoljavaćemo istinsku ljubav i sažaljenje prema onima koji pate zbog svog greha, i patnju i bol kajanja nećemo nikad dočekati s prekorom, ljubomorom i osudom. Kada nam se sa srca istopi led sebičnosti onda ćemo zaista ispoljavati ljubav Božju i radovaćemo se spasavanju izgubljenih zajedno sa Njim.

Ti s pravom tvrdiš da si Božje dete. Ali, kao što je ta tvoja tvrdnja istinita, isto tako je istina da je i onaj koji »bješe mrtav i oživlje; i izgubljen bješe i nađe se« takođe tvoj brat. On je povezan sa tobom najprisnijim vezama, jer ga Bog priznaje kao svoje dete. Ako poričeš svoje srodstvo s njim, onda pokazuješ da si samo najamnik u Očevoj kući, a ne i dete Božje porodice.

Za razmišljanje i delovanje: Ako se ne pridružiš pozdravljanju izgubljenog, radost nastala povodom njegovog povratka neće zbog toga prestati, obraćeni će zauzeti svoje mesto pored Oca i dobiti pravo da učestvuje u Njegovom delu. Kome je mnogo oprošteno taj će i veliku ljubav imati. A ti ćeš ostati napolju u mraku, jer »koji nema ljubavi ne pozna Boga; jer je Bog ljubav« (1. Jovanova 4,8). (*Hristove očigledne pouke*, 139)

Subota, 24. juli 2021.

NEOPHODNOST LIČNOG RADA

Kako će dakle prizvati koga ne vjerovaše? A kako će vjerovati koga ne čuše? A kako će čuti bez propovjednika? (Rimljanima 10,14)

Biblija kaže da će se ljudi u poslednjim danima potpuno odati trci za zaradom, zadovoljstvima, pohlepi za bogatstvom. Biće potpuno slepi za večne stvarnosti. »Jer kao što je bilo u vrijeme Nojevo«, kaže Isus, »tako će biti i dolazak sina čovječijega. Jer kao što pred potopom jeđahu i pijahu, ženjahu se i udavahu do onoga dana kad Noje uđe u kovčeg, i ne osjetiše, dok ne dođe potop i odnese sve; tako će biti i dolazak sina čovječijega.« (Matej 24,37-39)

Tako je i danas. U sveopštoj trci za dobitkom i sebičnim zadovoljstvima ljudi srljaju kao da uopšte nema ni Boga ni Neba ni budućeg života. U Nojevim danima bila je data opomena o skorom potopu da bi trgla ljude iz njihove bezbožnosti i da bi ih navela na pokajanje. Tako i poruka o skorom Isusovom dolasku treba da probudi ljude iz njihove potpune obuzetosti interesima i željama ovoga sveta. Ona u njima treba da probudi svest o večnoj stvarnosti, kako bi mogli da shvate i prime poziv na gozbu Gospodnju.

Evandeoski poziv treba da bude upućen celom svetu, »svakome plemenu i jeziku i koljenu i narodu« (Otkrivenje 14,6). Poslednja poruka opomene i milosti treba svojom slavom da obasja celu zemlju. Ona treba da dopre do svih društvenih slojeva – bogatih i siromašnih, visokih i niskih. »Izidi na putove i među ograde«, kaže Isus, »te natjeraj da dođu da mi se napuni kuća.«

Svet propada zato što ne poznaje Evanđelje. U svetu postoji prava glad za Božjom rečju. Malo je onih koji propovedaju Božju reč neizmešanu sa predanjima i ljudskim tradicijama. Iako ljudi imaju Bibliju u svojim rukama, oni ipak ne primaju ovaj blagoslov koji je Bog za njih u Bibliju stavio. Gospod poziva svoje sluge da narodu objave Njegovu poruku. Reč večnog života mora se dati onima koji propadaju u svojim gresima.

U nalogu: »Izidi na puteve i među ograde« Isus je izložio zadatak svih onih koje je pozvao da rade u Njegovu ime. Za Isusove sluge ceo svet predstavlja radno polje. Cela ljudska porodica sačinjava njihovo bratstvo. Gospod želi da se poruka o Njegovoj milosti odnese svakoj duši.

Za razmišljanje i delovanje: Ovo je, u većini slučajeva, moguće postići samo ličnim naporima. To je bio i Isusov metod rada. Njegov rad se sastojao uglavnom iz Njegovih ličnih susreta i razgovora s ljudima. On se verno zalagao i onda kada je pred sobom imao samo jednu dušu. I često se dešavalo da baš preko te jedne jedine duše poruka dopre do hiljada drugih duša. Mi ne smemo čekati da duše dođu k nama, već ih moramo potražiti tamo gde se nalaze. Kada se reč objavi sa propovedaonice, rad je ustvari tek počeo. Do mnogih ljudi Evanđelje ne bi doprlo nikad da im nije bilo lično doneseno. (*Hristove očigledne pouke*, 153-154)

Subota, 31. juli 2021.

RAD ZA BOGATE I OBRAZOVANE

I gle, čovjek po imenu Zakhej, koji bješe starješina carinički, i bješe bogat. (Luka 19,2)

Premalo je ličnog misionarskog zalaganja za one koji zbog svog obrazovanja, bogatstva ili životnog poziva zauzimaju visok položaj u

svetu. Mnogi od onih koji propovedaju Isusovo učenje strahuju da se približe ovoj klasi. Ali ne bi trebalo tako da bude. Ako vidimo da se jedan čovek davi, nećemo stajati mirno i pustiti ga da propadne samo zato što je advokat, trgovac ili sudija. Kad bismo videli ljude kako srljaju u ponor, ne bismo ni za trenutak oklevali da ih zadržimo na bilo koji način, bez ikakvog obzira na njihov položaj i zanimanje. Isto tako ne smemo oklevati da upozorimo ljude na opasnost koja pretili njihovoj duši.

Nikog ne treba zanemariti samo zato što se prividno posvetio svetovnim poslovima i interesima. Mnogi koji zauzimaju visoke društvene položaje ojađeni su u srcu i smučila im se taština. Oni čeznu za mirom koji nemaju. U najvišim društvenim slojevima ima ljudi koji gladuju i žedne za spasenjem, i mnogi od njih bi prihvatili pomoć kad bi im se Gospodnji radnici približili sa srcem punim Isusove ljubavi.

Uspeh evanđeoske poruke ne zavisi od uvežbane sposobnosti govora, rečitih izlaganja i ubedljivih dokaza. On zavisi od jednostavnosti poruke i njene prilagođenosti potrebama duša koje gladuju za hlebom života. »Šta mi treba činiti da se spasem?«, to je potreba duše.

Na najjednostavniji i najskromniji način moglo bi se dopreti do srca hiljada ljudi. Istaknuti intelektualci za koje se misli da su najtalentovaniji muškarci i žene na svetu, bivaju često okrepljeni najjednostavnijim rečima onih koji ljube Boga i koji o toj ljubavi mogu da govore tako prirodno kao što svetovni ljudi govore o stvarima koje ih najviše interesuju.

Unapred pripremane i izveštačene reči često ostavljaju slab utisak na sagovornika, dok iskreno i usrdno izražavanje jednog sina ili kćeri Božje, izgovoreno u prirodnoj jednostavnosti, ima snagu da otključa vrata i onog srca koje je dugo bilo zatvoreno za Isusa i Njegovu ljubav.

Za razmišljanje i delovanje: Isusov radnik treba da ima na umu da ne radi u sopstvenoj snazi. On se u molitvi mora držati Božjeg prestola verujući da samo Bog raspoláže snagom koja može da ih spase. Pošto je u usrdnoj molitvi zatražio pomoć od Boga, on u radu treba da se koristi svim sposobnostima i darovima koje mu je Bog dao. Sveti Duh će njegove napore učiniti delotvornim. Anđeli će uvek biti na njegovoj strani i izgovorene istine dopiraće do srca ljudi. (*Hristove očigledne pouke*, 156)

Subota, 7. avgust 2021.

SLEDIMO HRISTOV PRIMER

Uzmite jaram Moj na sebe, i naučite se od Mene. (Matej 11,29)

Isusove sluge treba da slede Njegov primer. Dok je pešačio od mesta do mesta, On je tešio patnike i lečio bolesne da bi im zatim izložio velike istine o svome carstvu. To je zadatak i Isusovih sledbenika. Dok ublažavate patnje tela, naći ćete put da poslužite i potrebama duše. Pružite vam se prilika da im ukažete na raspetog Spasitelja i da govorite o ljubavi velikog Lekara koji jedini ima moć da isceli i telo i dušu.

Recite siromašnima i zalutalima da ne očajavaju. Iako su zabludeli i propustili da svoj karakter izgrade kako treba, Bog im se ipak raduje vraćajući ih k sebi i dajući im radost spasenja. On rado prihvata i prividno beznadežne – one kroz koje je radio sotona – i čini ih predmetom svoje milosti. On se raduje oslobađajući ih od gneva koji će neizbežno stići sinove nepokornosti. Recite im da se mogućnot isceljenja i očišćenja od greha pruža svakoj duši. I za njih ima mesta za Gospodnjim stolom i On čeka da ih pozdravi dobrodošlicom.

Oni koji polaze »na puteve i među ograde« naići će na ljude najraznovrsnijih karaktera, a sve su to duše kojima je potrebna njihova pomoć. Ima ljudi koji žive u potpunom skladu sa svetlošću koja je do njih doprla, služeći Bogu onako kako najbolje znaju. Ipak, oni shvataju da se za njih same kao i za njihovu okolinu mora izvršiti jedno veliko delo. Oni čeznu za potpunijim znanjem o Bogu, jer su tek nazreli prve zrake one svetlosti koja treba da »sve većma svijetli dok ne bude pravi dan« (Priče 4,18). Oni se najusrdnije i sa suzama u očima mole da im Bog pošalje blagoslov koji, zahvaljujući svojoj veri, tek nejasno naziru. Usred bezbožnosti velikih gradova mogu se naći mnoge ovakve duše. Većina njih živi u veoma skromnim prilikama i zato ostaju nezapaženi od strane sveta. Ima mnogo i onih o kojima ni propovednici ni crkva ne znaju ništa. Ipak, i pored sve skromnosti svog položaja, oni predstavljaju svedoke za Boga u svojoj isto tako jednoj okolini. Oni su mogli da prime tek neki zračak svetlosti i imali neznatne prilike da postignu hrišćansko vaspitanje; ali, mada i sami u golotinji i gladi i izloženi studeni, oni se trude da služe drugima.

Za razmišljanje i delovanje: Kao pristavi mnogostruke Božje milosti, treba da tražite ove duše da ih posetite u njihovim domovima i da, snagom Svetog Duha, poslužite njihovim potrebama. Proučavajte s njima Bibliju i molite se s njima u jednostavnosti inspirisanoj Svetim Duhom. Isus će svojim slugama dati poruku koja će za dušu predstavljati pravi hleb sa Neba. Dragoceni blagoslov prenosice se sa srca na srce i sa porodice na porodicu. (*Hristove očigledne pouke*, 158)

Subota, 14. avgust 2021.

SLOBODNA VOLJA JE PRINCIP NEBA

I reče gospodar sluzi: iziđi na putove i među ograde, te natjeraj da dođu da mi se napuni kuća. (Luka 14,23)

Nalog dat u paraboli: »Natjeraj ih da dođu«, često se pogrešno shvata i tumači. Mnogi su iz toga izvukli zaključak da ljude treba prisiljavati da prime Evanđelje. Međutim, moglo bi se reći da je ovde reč više o važnosti samog poziva i upečatljivosti prikazanih pobuda. U nastojanju da se ljudi privedu Isusu, Evanđelje nikad ne upotrebljava silu. Njegova je poruka: »Oj, žedni koji ste god, hodite na vodu.« (Isaija 55,1) »I Duh i nevjesta govore: dođi. I ko je žedan, neka dođe i ko hoće, neka uzme vodu života za badava.« (Otkrivenje 22,17)

Spasitelj kaže: »Evo stojim na vratima i kucam: ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime i on sa mnom.« (Otkrivenje 3,20) On se ne da odbiti ni porugom, ni prezirom, ni pretnjom; već uporno traži izgubljenog govoreći: »Kako da te dam«? (Osija 11,8) Iako tvrdo srce mnogo puta odbija Njegovu ljubav, On se ponovo vraća i još upornije moli: »Evo stojim na vratima i kucam.« (Otkrivenje 2,30) Privlačna sila Njegove ljubavi prosto primorava dušu da dođe k Njemu. I tada duša, srećna u Njemu, zajedno sa psalmistom kaže: »Milost Tvoja čini me velikim.« (Psalmi 18,35)

Isus će u srca svojih glasnika usaditi onu istu čežnjivu ljubav koju je On sam ispoljio tražeći izgubljene. Nije dovoljno samo kazati: »Dođi«. Ima ljudi koji čuju poziv, ali je duhovno čulo njihovog sluha isuviše oslabilo da bi moglo shvatiti značenje tog poziva. Oči su im isuviše slepe da bi videle ikakvog dobra u obilju koje im se pruža. Sve-

sni svoje duboke uniženosti, mnogi su skloni da kažu: Ostavi me na miru, meni se ne može pomoći. Ali misionar ne sme zbog toga odustat. U nežnoj ljubavi, punoj saosećanja i samilosti, podižite obeshrabrene i bespomoćne. Nastojte da ih ohrabrite i da nadu i snagu koje vas pokreću prenesete i na njih. Nastojte da ih svojom ljubavlju i dobrotom prosto »naterate da dođu.«

Za razmišljanje i delovanje: Ako se ljubav Božja ne ceni i ako ne postane stalno načelo koje može da razneži i potčini dušu, onda smo zauvek izgubljeni. Bog ne može dati veći dokaz svoje ljubavi nego što je to već učinio. Ako Isusova ljubav ne pridobije i ne potčini naše srce, onda zaista nema sredstva kojim bi se moglo dopreti do nas. Svaki put kada odbijete da poslušate vest milosti, pojačavate svoje neverovanje. Svaki put kada propustite da vrata svog srca otvorite Isusu, bivate manje skloni da čujete glas Onoga koji vam govori, smanjujući time svoje mogućnosti da se odazovete poslednjem pozivu milosti. (*Hristove očigledne pouke*, 159-160)

Subota, 21. avgust 2021.

PRIČA O DVA DUŽNIKA

Nije li trebalo da se i ti smiluješ na svog drugara, kao i ja na te što se smilovah? (Matej 18,33)

Kada je dužnik u paraboli molio da mu se plaćanje duga odloži, govoreći: »Pričekaj me i sve ću ti platiti«, presuda je bila opozvana. Sav dug mu je bio oprošten. Uskoro iza toga, ovaj dužnik je imao priliku da sledi primer svog gospodara koji mu je sve oprostio. Kad je izašao, sreo je jednog od svojih drugova koji mu je dugovao sasvim neznan iznos. Njemu je bilo oprošteno deset hiljada talanata, a njegov drug dugovao je samo stotinu groša. Ali čovek koji je i sam bio veliki dužnik i kome je bilo ukazano toliko milosrđe, postupio je sa svojim dužnikom na sasvim drugačiji način. Drug ga je preklinjao isto tako usrdno kao što je i on sam malo pre molio cara, ali je ishod bio sasvim drugačiji. Onaj kome je malo pre toliko oprošteno, nije imao ni milosti ni sažaljenja. Milosrđe koje je njemu ukazano nije pokazao prema svom drugu. I kada ga je ovaj molio da malo pričeka, nije hteo ni da čuje.

Nezahvalni sluga nije mislio ni na šta drugo nego samo na onaj mali iznos koji mu je dao na zajam. On je tražio odmah sve što je smatrao da njemu pripada, i svome drugu neopozivo izrekao presudu sličnu onoj koja je njemu tako milostivo bila opozvana.

Koliko ih ima koji danas ispoljavaju isti duh. Kad je ovaj nezahvalni dužnik molio gospodara za milost, on uopšte nije imao pravu predstavu o veličini svoga duga. On nije bio svestan svoje bespomoćnosti, i nadao se da će sam uspeti da se nekako spase i oslobodi. »Pričekaj me«, rekao je on, »i sve ću ti platiti«. Tako se i danas mnogi nadaju da će sopstvenim delima zaslužiti Božju milost. Oni ne uviđaju koliko su bespomoćni. Božju milost ne prihvataju kao nezasluženi dar, već smaraju da su je zaslužili sopstvenom pravdom. Njihova srca nisu slomljena i skrušena spoznajom greha. Oni su strogi i nepomirljivi prema drugima. Njihovi gresi prema Bogu, upoređeni sa gresima njihove braće prema njima, izgledaju kao deset hiljada talanata prema sto groša – skoro milion prema jedan; a ipak se usuđuju da nepopustljivo ostanu neskloni praštanju.

U paraboli gospodar je nemilosrdnog dužnika pozvao i rekao mu: »Zli slugo, sav dug onaj oprostih tebi, jer si me molio. Nije li trebalo da se i ti smiluješ na svoga drugara, kao i ja na te što se smilovah? I razgnjevi se gospodar njegov, i predade ga mučiteljima dok ne plati sav dug svoj. Tako će – naglasio je Isus – i Otac moj učiniti vama, ako ne oprostite svaki bratu svojem od srca svojih.« Svako ko odbija da oprost, odbacuje time svaku nadu i svaku mogućnost da mu bude oprošteno.

Za razmišljanje i delovanje: Gospod ne traži od ljudi koji naporno rade da pomažu druge u njihovoj lenjosti. Mnogi zapadaju u siromaštvo i oskudicu samo zato što neće da rade i uzalud propuštaju svoje vreme. Ako se ne oslobode popuštanja ovoj svojoj ozbiljnoj mani, onda sve što se za njih može učiniti predstavlja samo stavljanje blaga »u prodrť tobolac.« Međutim, ima siromaštva koje se nikako ne da izbeći i prema onima koji su na taj način unesrećeni treba da ispoljavamo ljubav, nežnost i saosećanje. Moramo s drugima postupati onako kako bismo želeli da se s nama postupi u sličnim okolnostima. (*Hristove očigledne pouke*, 166)

Subota, 28. avgust 2021.

O SUDSKIM PARNICAMA

*I to je već vrlo sramno za vas da imate tužbe među sobom.
Zašto radije ne trpите nepravdu? Zašto radije ne pregorite
štetu? (1. Korinćanima 6,7)*

Gospod nas uči da svaku teškoću ili nerazumevanje između hrišćana kao pojedinaca treba raspraviti u samoj crkvi. To nikako ne treba iznositi pred one koji se ne boje Boga. Ako bi hrišćanin bio i oštećen ili obeščaćen od strane nekog brata, ne treba za pravdu da se obraća sudu nevernika. On treba da se pridržava uputstava koje nam je Isus ostavio. Bog će štiti interese onih koji Ga ljube i koji Ga se boje i mi s potpunim pouzdanjem možemo svoj slučaj svaki put poveriti Onome koji pravedno sudi.

Veoma često se događa da – kada se nepravedni postupci ili uvrede stalno ponavljaju i kada krivac prizna svoju grešku – uvređenom dosadi praštanje i prosto se umori od toga. Ali Spasitelj nam jasno pokazuje kako nam valja postupati sa zabludelim. »Ako ti sagriješi brat tvoj, ukori ga; pa ako se pokaje, oprosti mu.« (Luka 17,3) Nemoj ga prezrivo odgurnuti od sebe, smatrajući ga nedostojnim tvog poverenja. »Čuvaj se da i ti ne budeš iskušen.« (Galatima 6,1)

Ako su tvoja braća grešila, oprosti im. Kad dođu k tebi i priznaju, ne treba više da govoriš: Ja ne verujem da su se oni dovoljno ponizili. Ne verujem da je to priznanje bilo iskreno. S kakvim pravom izričeš sud o njima, kao da imaš moć da im čitaš srca? Božja reč kaže: »Ako se pokaje oprosti mu i ako ti sedam puta na dan sagriješi i sedam puta na dan dođe k tebi i reče: Kajem se oprosti mu.« (Luka 17,3,4) I ne samo sedam puta nego sedamdeset puta po sedam – upravo tako često kao što tebi Bog oprašta. Mi i sami sve dugujemo za milost koju nam Bog neograničeno daje. Milost u Božjem zavetu čini nas decom Božjom. Milošću našeg Spasitelja omogućeno nam je izbavljenje, naš duhovni preporod i naše duhovno uzdizanje do te mere da postanemo sunaslednici Njegove slave. Otkrivajmo silu ove milosti i drugima.

Ne dajte zabludelom nikakav povod za obeshrabrenost. Ne ispoljavajte farisejsku neosetljivost i ne vređajte svog brata. Pazite da vam se u srcu pri tom ne pojavi podsmevačka zajedljivost. Ne dozvolite da

vam se u glasu pojavi i najmanji trag poruge. Ako ste svojim stavom ili samo jednom rečju pokazali i najmanji trag ravnodušnosti, nepoverenja ili sumnje, to može značiti propast jedne duše. Zabludelim je potreban brat saosećajnog srca koji će svojom ljubavlju, poput našeg Starijeg Brata, moći da gane njegova ljudska osećanja. Neka oseti čvrst stisak prijateljske ruke i čuje naše molitve za njega. Bog će dati bogata iskustva i njemu i vama. Molitva nas vezuje međusobno i sa Bogom. Molitva dovodi Isusa na našu stranu i iznemogloj duši koja se našla pod bremenom zbunjenosti i teškoća daje novu snagu da pobedi svet, telo i đavola. Molitva odbija sotonine napade.

Za razmišljanje i delovanje: Duh nesklon praštanju ne može se ničim opravdati. Oni koji su nemilosrdni prema drugima pokazuju da i sami nisu učesnici milosti Božje koja donosi oprostaj. Srce Beskonačne ljubavi privlači srce zabludelog upravo zahvaljujući praštanju. Ljubav i milosrđe koje je Isus pokazao u svom plemenitom životu videće se i u onima koji su postali učesnici Njegove milosti. Nama se ne prašta zato što praštamo, već će nam biti oprošteno onako kao što sami praštamo. Temelj svakog oprostaja nalazi se u nezasluženoj Božjoj ljubavi; međutim, svojim stavom prema drugima pokazujemo da li se ta ljubav uselila u nas. (*Hristove očigledne pouke*, 167-168)

Subota, 4. septembar 2021.

BOGATAŠ I UBOGI LAZAR

Čovjek neki pak bješe bogat, koji se oblačaše u skerlet i u svilu, i življaše svaki dan gospodski i veseljaše se. A bijaše jedan siromah, po imenu Lazar, koji ležaše pred njegovijem vratima gnojav, i željaše da se nasiti mrvama koje padahu s trpeze bogatoga; još i psi dolažahu i lizahu gnoj njegov. (Luka 16,19-21)

Zakon i proroci su Bogom određena sredstva za spasenje ljudi. Isus je rekao: »Pregledajte pisma i vjerujte dokazima proroka.« I pošto nisu poslušali Božji glas izražen u Svetim spisima Njegove reči, nisu poslušali ni svedočanstvo svedoka podignutog iz mrtvih.

Oni koji slušaju Mojsija i proroke neće tražiti dokaze jače od onih koje im je Bog u svojoj Reči dao. Međutim, kada ljudi dođu dotle

da odbace i ne cene najdragocenije prilike koje im se pružaju, ne bi poslušali čak ni onda kada bi neko iz mrtvih došao da im donese poruku. Oni ne bi bili osvedočeni čak ni takvim dokazom. Odbacivanje zakona i proroka čini ljudsko srce toliko tvrdim da do njega ne može više da proдре nikakva svetlost.

Na molbu bogataša da se njegovoj braći pošalju naknadni dokazi jasno mu je rečeno da se oni ne bi dali ubediti čak ni takvim dokazima kakve je zahtevao. Svojim zahtevima on je na indirektan način dobacio prekor samom Bogu. To je zvučalo isto tako kao da Mu je otvoreno prebacio: »Da si me više i temeljnije opominjao, ja danas ne bih bio ovde.« U paraboli je prikazano kao da Avram u svom odgovoru na bogataševu molbu kaže: »Tvoja braća su dovoljno opominjana. Njima je data svetlost, ali oni ne žele da je vide, istina im je jasno izložena, ali oni neće da čuju.«

Razgovor između Avrama i čoveka koji je za vreme života bio toliko bogat ima prenosno značenje. Pouka koja proističe iz ovog razgovora svodi se na zaključak da je svakom čoveku dano dovoljno svetlosti da bi mogao da shvati i izvrši svaku dužnost koja se od njega traži. Odgovornosti svakog pojedinca srazmerne su njegovim mogućnostima i pruženim preimućtvima. Svakom pojedincu Bog u svojoj milosti daje dovoljno svetlosti i mogućnosti da izvrši zadatak koji mu je poveren. Ako čovek propusti da izvrši dužnost koju može da uoči i pri slabijoj svetlosti, jača svetlost će samo otkriti njegovo neverstvo i nemarnost da iskoristi primljene blagoslove. »Koji je vjieran u malom i u mnogom je vjieran; a ko je nevjieran u malom i u mnogom je nevjieran.« (Luka 16,10) Oni koji odbijaju da prihvate svetlost i pouke date u spisima Mojsija i proroka i traže ispoljavanje nekih natprirodnih čuda, ne bi bili osvedočeni čak ni onda kada bi im se ta želja ispunila.

Za razmišljanje i delovanje: Parabola o bogatašu i siromašnom Lazaru pokazuje kako se na ljude koje oni predstavljaju gleda u svijetu nevidljivom za oči smrtnika. Nije greh biti bogat ako bogatstvo nije stečeno nepravdom. Ovaj bogataš nije okrivljen zbog toga što je bio bogat; ali osuda je pala na njega zato što je sredstva koja su mu bila poverena upotrebio sebično – za zadovoljavanje ličnih potreba i prohteva. (*Hristove očigledne pouke*, 178-179)

Subota, 11. septembar 2021.

SLUŽBA I DELOVANJE

Idi danas radi u vinogradu mome. (Matej 21,28)

Licemerna uobraženost u nekakvu svoju pravdu ili ispravnost nije istinska pravednost, i ko uporno ostane pri takvom stavu biće prepušten da snosi posledice ove sudbonosne obmane. Mnogi i danas tvrde da drže Božje zapovesti, ali u njihovom srcu nema Božje ljubavi i zato je i ne mogu preneti na druge. Isus ih poziva da se ujedine s Njim u Njegovom delu spasavanja sveta, ali oni se zadovoljavaju samo time da kažu: »Hoću, Gospodaru!« Oni to kažu ali ne polaze na posao. Oni ne saraduju sa onima koji zaista rade na Božjem delu. Oni su neradnici. Slično nevernom sinu, oni daju lažna obećanja Bogu. I kad pristupajući crkvi polažu zavet, oni se svečano zaklinju da prihvataju Božju reč, da će joj se pokoravati i da će svoj život posvetiti Božjoj službi. Međutim, sve je ostalo samo na rečima. Svojim ispovedanjem oni tvrde da su Božja deca, ali svojim životom i karakterom poriču ovo srodstvo. Oni se ne potčinjavaju Božjoj volji i žive lažnim životom.

Oni su spremni da izvrše data obećanja samo onda kada se od njih ne traži nikakvo odricanje; ali kad se traži neka žrtva, kad treba poneti krst, oni se povlače. I tako i sama svest o osećanju dužnosti iščezava, a svesno kršenje Božjih zapovesti postaje navika. Uho može čuti Božju reč, ali je duhovne snage poimanja sasvim nestalo. Srce je potpuno otvrdlo, a savest otupela.

Ne misli da služiš Isusu samo zato što prema Njemu ne ispoljavaš otvoreno neprijateljstvo. Na taj način možemo samo da obmanjujemo sopstvenu dušu. Uskraćujući Bogu ono što nam je dato s ciljem da se upotrebi u Njegovoj službi, bilo to vreme ili novac, ili neki drugi dar koji nam je poveren, mi radimo protiv Njega.

Mlakost, pospanost i lenjost takozvanih hrišćana sotona koristi da ojača svoje snage i da zadrži duše na svojoj strani. Mnogi koji, iako ustvari ne rade za Isusa, a misle da su na Njegovoj strani, omogućavaju neprijatelju da osvoji teren i stekne preimućstvo. Propuštajući da marljivo rade za Učitelja, ostavljajući dužnosti neizvršene, a

reči neizgovorene, oni dopuštaju sotoni da stiče kontrolu nad dušama koje su mogli pridobiti za Isusa.

Za razmišljanje i delovanje: U lenjosti i neaktivnosti nikad ne možemo biti spaseni. Čovek koji je zaista obraćen ne može voleti prazan i nekoristan život. Lenjivca je nemoguće naterati u Nebo, i on tamo nikada neće ući. Ako se svim silama ne naprežemo i ne borimo za ulazak u nebesko carstvo, ako najusrdnije ne težimo da upoznamo njegove zakone, nismo uopšte osposobljeni ni dostojni da budemo njegovi podanici. Oni koji odbijaju da na zemlji sarađuju s Bogom, neće moći sarađivati s Njim ni na Nebu; jer ne bi bilo ni bezbedno ni preporučljivo primiti ih takve. (*Hristove očigledne pouke*, 189-190)

Subota, 18. septembar 2021.

PROVERA NAŠE ISKRENOSTI

A on odgovarajući reče: hoću, gospodaru; i ne otide. (Matej 21,30)

Za carinike i grešnike ima više nade nego za one koji poznaju Božju reč, ali neće da joj se pokore. Čoveka koji sam uviđa da je grešnik čiji se gresi ne mogu sakriti, koji je svestan da je pred Bogom otkrivena sva izopačenost njegovog tela i duše i duha, spopada potpuno opravdan strah da bi zauvek mogao biti isključen iz nebeskog carstva. On shvata svu težinu svoje duhovne bolesti i nemoći i traži spas od Velikog Lekara koji je rekao: »I koji dolazi k Meni neću ga istjerati napolje.« (Jovan 6,37) Takve duše Gospod može upotrebiti kao radnike u svom vinogradu. Sina koji je za izvesno vreme odbio da posluša očevu zapovest Isus nije osudio, ali ga nije ni preporučio za uzor. Oni koji u radu postupe poput prvog sina, odbijajući poslušnost, ne zaslužuju pohvalu za svoj postupak. Njihovu otvorenost ne treba gledati kao vrlinu. Posvećenost istinom i pobožnošću čini ljude smelim i hrabrim svedocima za Isusa; a ispoljavanje prkosa i vređanja, kao što je to učinio ovaj grešnik, graniči se sa zlim delom. Činjenica da čovek nije licemer ne čini ga manje grešnim. Kad glas Svetog Duha progovori našem srcu, naša jedina bezbednost je da poslušamo bez ikakvog odlaganja. Božanski poziv: »Idi i radi danas u mome vinogradu«, nikad ne smemo odbiti. »Danas ako glas njegov

čujete, ne budite drvenastijeh srca.« (Jevrejima 4,7) Opasno je odlagati poslušnost; jer možda nikad više nećete čuti poziv.

Neka niko ne laska sebi da će grehe koje je za neko vreme negovao lako odbaciti. To nije tako. Svaki greh slabi karakter, jača tako stečenu naviku i neminovno razvija telesnu, moralnu i duševnu izopačenost. Vi možete okajati nepravdu koju ste učinili i krenuti pravim putem; ali ustaljena navika i stalna prisnost sa zlom otežavaće vam da uočite razliku između dobrog i rđavog. Sotona će vas stalno napadati preko vaših rđavih navika koje su pustile u vama dubok koren.

Zapovest: »Idi i radi danas u vinogradu mome«, predstavlja proveru iskrenosti za svaku dušu. Hoće li se obećanja data na rečima potvrditi i odgovarajućim delima? Hoće li pozvani iskoristiti sve svoje znanje i sposobnosti, radeći verno i bez ikakvih sebičnih pobuda za Vlasnika vinograda? Veliki Božji cilj u Njegovom providenju jeste da ljude proveri dajući im priliku da razviju svoj karakter. Tako On proverava pozvane da li su poslušni ili ostaju neposlušni Njegovim zapovestima. Dobrim delima ne kupujemo Božju ljubav, ali ona pokazuju da li tu ljubav posedujemo. Ako se potčinimo Božjoj volji, mi nećemo raditi zato da bismo zaslužili Božju ljubav. Njegova ljubav će u našoj duši biti prihvaćena i doživljena kao nezasluženi dar, i iz ljubavi prema Njemu mi ćemo sa najvećim zadovoljstvom i radošću izvršavati Njegove zapovesti.

Za razmišljanje i delovanje: Ako verno obrađuješ vinograd svoje duše, Bog će te učiniti svojim saradnikom ne samo za sebe, već i za druge. Prikazavši crkvu svojim vinogradom, Isus nije hteo da kaže da svu ljubav i sve svoje napore treba da posvetimo samo onima koji pripadaju našoj zajednici. Bog čeka na dokaz naše vere, naše ljubavi i našeg strpljenja. On budno pazi da li smo iskoristili svaku duhovnu prednost koja nam je pružena da bismo postali vredni radnici u Njegovom vinogradu na zemlji, i da bismo na kraju mogli ući i u onaj rajski dom u Edemu iz koga su Adam i Eva izgnani zbog učinjenog prestupa. (*Hristove očigledne pouke*, 191-192)

Subota, 25. septembar 2021.

POKAŽITE NEŠTO BOLJE!

I kad neki govorahu za crkvu da je ukrašena lijepijem kamenjem i zakladima, reče: Doći će dani u koje od svega što vidite neće ostati ni kamen na kamenu koji se neće razmetnuti.

(Luka 21,5-6)

Mi smo iskupljeni veoma visokom cenom. Imajući u vidu veličinu ove cene možemo zamisliti kakvi treba da budu njihovi rezultati. Na ovoj zemlji, čije je tlo bilo zaliveno suzama i krvlju Božjeg Sina, treba da budu doneseni dragoceni rajski plodovi. U životu Božje dece dragocene istine Njegove reči treba da otkriju svoju lepotu i uzvišenost. Preko svoje zajednice Mesija treba da otkrije svoj karakter i načela svog carstva.

Ova načela treba da se ispoljavaju u svakom pojedinom hrišćaninu, u porodici, u crkvi, kao i svakoj instituciji osnovanoj radi unapređenja Božjeg dela. Svaki pojedinac, svaka hrišćanska porodica i institucija, i crkva kao celina, treba da predstavljaju simbol onoga što se može u činiti za svet, uzor spasonosne sile koju evanđeoska istina sadrži u sebi, i uspešna oruđa u ostvarivanju velike Božje namere za ljudski rod.

Kad se zanemari izgradnja karaktera, kad nedostaje ukras duše, kad se izgubi iz vida jednostavnost pobožnosti, onda oholost i težnja za razmetanjem zahtevaju veličanstvene crkvene zgrade, blistavo ukrašavanje i impozantne ceremonije. Ali u svemu tome ne slavi se Bog, već ljudi. Bog ne prihvata religiju koja se sastoji iz ceremonija, pretvaranja, pomodarstva i spoljnog sjaja. Na takvim bogoslužjenjima nebeski glasnici ne učestvuju.

Crkva je veoma dragocena u Božjim očima. On je ceni ne po spoljašnjim preimućtvima, već prema iskrenoj pobožnosti kojom se ona razlikuje od sveta. On je ceni po rastu njenih članova u poznanju Isusa, i po njenom napredovanju u duhovnom iskustvu.

Isus od svog vinograda očekuje plodove svetosti i nesebičnosti. On traži načela ljubavi i dobrote. Nikakva lepota umetnosti ne može se uporediti sa lepotom naravi i karaktera, lepotom koja treba da se otkriva u Isusovim sledbenicima. Takva treba da bude i sama atmosfera koja okružuje

dušu jednog vernika; onda Sveti Duh deluje na um i srce dotičnog čineći ga mirisom života za život, i Bog može da blagoslovi njegov trud.

Za razmišljanje i delovanje: Jedna zajednica može biti najsiromašnija na zemlji. Po svojoj spoljašnosti ona može da bude sasvim neprivlačna; ali ako njeni članovi poseduju načela Isusovog karaktera, oni će osećati Njegovu radost u svom srcu. Njihovom bogoslužjenju pridružiće se anđeli. Odavanje hvale i slave Bogu uzdižaće se iz njihovih zahvalnih srca kao slatki miomiris. Ljudi ovoga sveta obožavaju i uzdižu svoje lažne bogove. Njih treba odvratiti od lažnog obožavanja i to ne samo žigosanjem njihovih idola, već isticanjem nečeg boljeg. Treba ih upoznati sa Božjom ljubavlju i Njegovom neporedivom dobrotom. »Vi ste mi svjedoci, veli Gospod, i ja sam Bog.« (Isaija 43,12) (*Hristove očigledne pouke*, 206)

Subota, 2. oktobar 2021.

ULOGA CRKVE U SVEOPŠTOJ KRIZI

Da znaš kako treba živjeti u domu Božijemu, koji je crkva Boga živoga, stup i tvrđa istine. (1. Timotiju 3,15)

Svi koji prime Isusa kao svog ličnog Spasitelja moraju potvrditi istinitost Evanđelja i njegovu spasonosnu moć sopstvenim životom. Bog ne postavlja nijedan zahtev, a da ne pruži mogućnost za njegovo ispunjenje. Isusovom milošću omogućeno nam je da izvršimo sve što Bog od nas traži. Sva blaga Neba treba da budu otkrivena preko Božjeg naroda. »Tijem će se otac moj proslaviti«, rekao je Isus, »da rod mnogi rodite i bićete moji učenici.« (Jovan 15,8)

A čime ljudi uzvraćaju svom Velikom Darodavcu? Kako oni gledaju na Njegove potpuno opravdane zahteve? Kome i čemu mase ljudskog roda posvećuju svoju službu tokom života? Oni služe mamonu. Bogatstvo, položaj, ovozemaljska zadovoljstva – to je njihov cilj. Bogaštva se stiču stalnim zakidanjem, ne samo ljudi, nego i Boga. Božje darove ljudi koriste za zadovoljavanje svoje sebičnosti. Sve što mogu da dograbe oni stavljaju u službu svojoj lakomosti i svojim sebičnim ciljevima. Greh današnjeg sveta istovetan je sa grehom koji je prouzrokovao propast Izrailja. Nezahvalnost prema

Bogu, zanemarivanje svih pruženih prilika i blagoslova, sebično korišćenje Božjih darova – sve što je bilo obuhvaćeno grehom koji je izazvao konačno izlivanje gneva na Izrailj. Taj greh i danas donosi propast svetu. Suze koje su Isusu potekle iz očiju dok je sa Maslinske gore posmatrao izabrani grad, nisu prolivene samo radi Jerusalima. U sudbini Jerusalima Isus je video propast celog sveta.

U ovoj sveopštoj krizi, gde crkva treba da se nađe? Da li vernici odgovaraju Božjim zahtevima? Da li, izvršavajući Isusov nalog, prikazuju svetu Njegov karakter? Da li pažnju svojih bližnjih skreću na poslednju poruku milosti? Čovečanstvu preti velika opasnost. Mnoštvo ljudi propada. A kako je malo onih koji kao Isusovi sledbenici stvarno osećaju teret odgovornosti za te duše! Sudbina celog sveta je na merilima, ali to jedva da dotiče one koji tvrde da veruju u najdublju i najopsežniju istinu koja je ikad bila data smrtnicima. Njima nedostaje ona ljubav koja je Isusa naterala da napusti svoj nebeski dom i uzme ljudsku prirodu, da bi ljudskim mogao ganuti ljudsko i čoveka privući k Bogu. Božji narod je zahvatila neka obamrlost i duhovna paraliza, što im ne onemogućava da shvate svoju sadašnju dužnost.

Za razmišljanje i delovanje: Mnogo je i onih čija su imena zapisana u crkvenim knjigama, ali koji lično ne stoje pod Isusovom upravom. Oni se ne pridržavaju Njegovih pouka i ne vrše Njegovu volju. Zato su pod kontrolom neprijatelja. Oni ništa ne čine pouzdano dobro, zato nanose delu neprocenjivu štetu. Pošto njihov uticaj nije miris života za život, on je miris smrti za smrt. Kako je sa tobom? (*Hristove očigledne pouke*, 209)

Subota, 9. oktobar 2021.

BOŽJA PRAVDA U NAMA

Hristos u vama, nad slave (Kološanima 1,27)

Samo plašt pravde koji je sam Isus obezbedio za nas može nas učiniti prikladnim da se pojavimo u Božjoj prisutnosti. Ovim plaštom – odećom svoje pravde – Isus će ogrnuti svaku vernu i istinski pokajanu dušu. »Savjetujem te«, kaže On, »da kupiš u mene... bijele haljine, da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje.« (Otkrivenje 3,18) Ovo ruho, izatkano na nebeskom razboju, ne sadrži

nijednu nit ljudske tvorevine. Isus je u svojoj ljudskoj prirodi razvio savršeni karakter, i taj karakter On preporučuje i nudi nama. »Sva naša pravda je kao nečista haljina.« (Isaija 64,6) Sve što možemo učiniti sopstvenom snagom uprljano je grehom. Ali Sin Božji se »javi da grijeha naše uzme; i grijeha u Njemu nema« (1. Jovanova 3,5).

Kada se potpuno predamo Isusu, naše srce se sjedinjuje sa Njegovim, naša volja se stapa u Njegovu volju, naš um postaje jedno sa Njegovim, naše misli se zarobljavaju u pokornost Njemu – mi živimo Njegovim životom. To znači biti obučen u haljine Njegove pravde. I onda, kada nas Gospod pogleda, neće videti pokrivalo od smokvinog lišća, niti nagost i odvratnost greha, već svoje divne haljine pravde – savršeno pokoravanje Njegovom zakonu.

Pravednost znači činiti pravo, a pravo je da se svakome sudi prema njegovim delima. Dela će otkriti naš karakter; samo dela pokazuju da li je vera prava. Nije dovoljno verovati da Isus nije varalica i da vera Biblije nije vešto izmišljena priča. Mi možemo verovati da je Isusovo ime jedino ime pod nebom kojim se čovek može spasti, ali to još uvek ne znači da smo Ga verom zaista učinili svojim ličnim Spasiteljem. Nije dovoljno prihvatiti teoriju istine, nije dovoljno ispovedati veru u Isusa na rečima i imati ime zapisano u crkvenoj knjizi. »Koji drži zapovijesti njegove u njemu stoji, i on u njemu. I po tom poznajemo da stoji u nama, po Duhu koji nam je dao.« »I po tom razumijemo da ga poznamo, ako zapovijesti Njegove držimo.« (1. Jovanova 3,24; 2,3) Ovo su dokazi pravog obraćenja. Ma koliko je naše ispovedanje vere naizgled iskreno, ono ne znači ništa ako ne otkrijemo Isusa u našim delima pravde.

Za razmišljanje i delovanje: Istina treba da bude usadena u srce. Ona treba da kontroliše misli i da upravlja svim našim sklonostima. Karakter u svemu mora nositi pečat onoga što je rekao Bog. Svako slove i svaka titla Božje reči moraju se prosto utkati u naš svakodnevni život. Svako ko je postao učesnik u božanskoj prirodi biće u skladu sa velikim Božjim merilom pravde – Njegovim svetim zakonom. To je merilo kojim Bog odmerava dela ljudi, a to će biti i kriterijum za određivanje karaktera na sudu. (*Hristove očigledne pouke*, 217)

Subota, 16. oktobar 2021.

POBEDITI GREH

Izišavši pak car da vidi goste ugleda ondje čovjeka neobučena u svadbeno ruho. (Matej 22,11)

Čovek koji je na gozbu došao bez svadbenog ruha predstavlja stanje mnogih koji žive u današnjem svetu. Oni tvrde da su hrišćani i polažu pravo na blagoslove Evanđelja i prednosti koje ono pruža, ali ne osećaju nikakvu potrebu da menjaju svoj karakter. Oni nikada nisu iskreno okajali svoje grehe. Oni uopšte ne uviđaju koliko im je Isus potreban i ne traže Ga u veri. Oni nisu pobedili svoje nasleđene ili stečene sklonosti ka nepravdi i zlu. Pa, ipak, u sebi misle da su dovoljno dobri, i samouvereno se oslanjaju na sopstvene zasluge umesto da se uzdaju u Isusa. Kao oni koji samo slušaju Božju reč, došli su na gozbu, ali odelo Isusove pravde nikad nisu obukli.

Mnogi koji se nazivaju hrišćanima ističu samo ljudski moral. Oni odbijaju dar kojim bi jedino mogli da se osposobe da proslave Isusa, ističući Ga pred svetom. Uticaj Svetog Duha im je potpuno stran i nepoznat. Oni nisu tvorci reči (Jakov 1,22). Nebeska načela po kojima se oni koji su jedno sa Isusom razlikuju od onih koji se prilagođavaju svetu, njima su potpuno nepoznata. Takozvani Isusovi sledbenici ne predstavljaju više poseban i naročit narod. Linija koja ih je poput granice nekad odvajala od sveta skoro je nestala. Oni se prilagođavaju svetu, njegovoj praksi i običajima, kao i njegovoj sebičnosti. Crkva je u prestupanju zakona prišla svetu, umesto da svet u poslušnosti prema zakonu priđe crkvi. Crkva se iz dana u dan sve više prilagođava svetu.

Svi ovakvi očekuju da će biti spaseni Isusovom smrću, dok odbijaju da žive Njegovim samopožrtvovanim životom. Oni samo veličaju bogatstvo nezaslužene milosti i pokušavaju da se pokriju prividnom pravednošću, nadajući se da će time maskirati nedostatke svog karaktera; ali sva ta nastojanja neće im biti ni od kakve koristi u dan Božji. Isusova pravda neće pokriti nijedan neokajani i neodbačeni greh. Čovek u srcu može biti pravi prestupnik zakona; ipak ako nije učinio neki otvoreni prestup, on pred svetom može važiti kao veo-

ma ugledan i pošten. Ali Božji zakon pogađa tajne srca. O svakom delu biće suđeno prema pobudama koje su prestupnika na to navele. Samo ono što je u skladu sa načelima Božjeg zakona opstaće na sudu.

Za razmišljanje i delovanje: Bog je ljubav. On je svoju ljubav pokazao u tome što nam je darovao Isusa. Kad »je i sina svojega jedinorodnoga dao da nijedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni«, On svojim iskupljenicima nije uskratio ništa. On nam je dao celo Nebo odakle nam dolazi svaka pomoć, tako da nikad ne moramo biti savladani i potisnuti od strane našeg velikog protivnika. Ali sva ta Njegova ljubav ne navodi Ga da opravdava greh. On nije opravdao Luciferov greh; nije opravdao Adamov ni Kajinov greh, niti će ikad opravdati greh bilo koga od sinova ljudskih. On neće dopustiti da se preko naših greha pređe nezapaženo niti će olako uzeti nedostatke našeg karaktera. On očekuje da sve to savladamo u Njegovu ime. (*Hristove očigledne pouke*, 219)

Subota, 23. oktobar 2021.

KRAJ JE VEOMA BLIZU

A svemu se kraj približi. Budite dakle mudri i trijezni u molitvama. (1. Petrova 4,7)

Takozvane hrišćanske crkve u ovom pokolenju uživaju najveće prednosti. Gospod nam neprestano otkriva sve veću svetlost. Naše prednosti su daleko veće nego što su bile prednosti Božjeg naroda u prošlosti. Mi imamo ne samo onu veliku svetlost koja je bila darovana Izrailjskom narodu, nego i naknadno date nepobitne dokaze o sveobuhvatnom spasenju omogućenom preko Isusa. Ono što je za Jevreje bio samo simbol i senka, za nas je stvarnost. Oni su imali Stari zavet, dok mi imamo i Stari i Novi. Mi imamo nepobitne dokaze o Spasitelju, koji je zaista došao, koji je bio razapet, koji je vaskrsao. U ovakvom saznanju o Isusu i Njegovoj ljubavi Božje carstvo je zaista među nama i u nama. Isus nam je otkriven u tolikim propovedima i opevan u pesmama. Duhovna gozba nam se nudi u najraskošnijem izobilju. Svadbeno ruho, obezbeđeno uz neprocenjive troškove, besplatno se nudi svakoj duši. Posredstvom Božjih vesnika ukazuje

nam se jasno na Isusovu pravdu, opravdanje verom, najveća i nadragocenija obećanja Božje reči, slobodan pristup Ocu preko Isusa, utehu Svetog Duha i sigurnost večnog života u Božjem carstvu. Šta bi Bog još mogao da učini za nas što već nije učinio, pripremajući nam veliku večeru na nebeskoj gozbi?

Anđeli, koji kao »službeni duhovi« imaju zadatak da se zalažu za ljude, obaveštavaju Nebo: Misiju koja nam je bila poverena izvršili smo. Potisnuli smo čete zlih anđela. Uneli smo svetlost i vedrinu u ljudske duše, oživljavajući u njima sećanje na Božju ljubav izraženu kroz Isusa. Usmerili smo njihov pogled na Isusov krst. Njihova srca bila su duboko ganuta spoznajom greha koji je ustvari raspeo Božjeg Sina. Oni su bili osvedočeni. Uvideli su koje korake moraju preduzeti u svom obraćenju; osetili su silu Evanđelja; srca su im se raznežila kada su upoznali beskrajnu Božju ljubav. Oni su uvideli svu lepotu Isusovog karaktera. Ali za mnoge od njih sve je to bilo uzalud. Oni nisu spremni da odbace svoje navike i da promene svoj karakter. Oni neće da svuku svoje ovozemaljsko ruho da bi obukli ruho nebesko. Svim srcem su se odali pohoti i lakomstvu, ljubav prema svetlu u njihovom srcu jača je od ljubavi prema Bogu.

Dan konačne odluke biće ozbiljan. Žalostan će biti osvrt u prošlost onog dana kada se čovek suoči sa večnošću. Ceo njegov život izaći će mu pred oči upravo onakav kakav je stvarno bio. Zadovoljstva i uživanja ovog sveta, njegova bogatstva i časti tada neće izgledati toliko značajni. Ljudi će uvideti da pravda koju su prezirali predstavlja jedinu vrednost. Uvideće da su svoj karakter oblikovali pod zavodničkim sotonskim uticajem. Odelo koje su izabrali nosi oznaku njihove podaničke odanosti prvom velikom otpadniku. Tada će uvideti posledice svog izbora i spoznaće šta znači prestup Božjih zapovesti. Tada više neće biti vremena milosti niti bilo kakve mogućnosti za proveravanje i pripremu za večnost.

Za razmišljanje i delovanje: Odelo Isusove pravde moramo obući još na ovom svetu. Ovde nam se pruža jedina mogućnost da izgradimo karakter podesan za dom koji je Isus pripremio onima koji drže Njegove zapovesti. Dani milosti i probe, koji su nam ostavljeni brzo se približuju kraju. Kraj je veoma blizu. (*Hristove očigledne pouke*, 220-221)

Subota, 30. oktobar 2021.

ZNAŠ LI SVOJE MESTO RADA?

Jer kako što čovjek polazeći dozva sluge svoje i predade im blago svoje (Matej 25,14)

Čovek koji je otputovao u daleku zemlju predstavlja samog Isusa koji je, ispričavši ovu parabolu, ubrzo napustio ovu zemlju i otišao na Nebo. Sluge koje se pominju u istoj paraboli predstavljaju Isusove sledbenike. Mi nismo svoji. Mi smo »kupljeni skupo«. »Ne propadljivim srebrom ili zlatom... nego skupocjenom krvlju Hrista, kao bezazlena i prečista Jagnjeta.« »Da oni, koji žive, ne žive više sebi, nego onome koji za njih umrije i uskrsnu.« (1. Korinćanima 6,20; 1. Petrova 1,18, 19; 2. Korinćanima 5,15).

Svi ljudi otkupljeni su ovom zaista neizmernom cenom. Dajući nam u Isusu sva blaga Neba, Bog je otkupio volju, sklonost, osećanja, um i dušu svakog ljudskog bića. Bez obzira da li su oni verni ili nevernici, svi ljudi su Božja svojina. Svi su pozvani da Mu služe, i na veliki dan suda svi će morati da polože račun o tome kako su se odazvali ovom Njegovom zahtevu.

Međutim, ove Božje zahteve ne priznaju svi ljudi. Božjim slugama u ovoj paraboli prikazani su oni koji tvrde da služe Isusu.

Isusovi sledbenici iskupljeni su da bi se posvetili službi. Naš Gospod nas uči da je služba ustvari svrha života. Sam Isus bio je neumoran radnik i svim svojim sledbenicima On služenje Bogu i bližnjima postavlja kao životni zakon. Predstava o životu koji Isus ovde ističe viša je od svega što je svet do tada imao. Samo životom potpuno posvećenim službi drugima čovek dolazi u istinsku vezu sa Isusom. Zakon službe postaje spojna karika u lancu koji nas vezuje i za Boga i za naše bližnje.

Za razmišljanje i delovanje: Svojim slugama Isus poverava »blago svoje«, nešto što svi treba da iskoriste za Njega. On daje »svakome svoj posao«. Svaki pojedinac ima svoje mesto u Božjem večnom planu. Svi smo obavezni da saradujemo sa Isusom u spasavanju duša. Kao što je sigurno da nam je u nebeskim dvorovima obezbeđeno mesto, tako je sasvim sigurno i da nam je ovde na zemlji svakome ponaosob određeno mesto, da bismo mogli da radimo za Boga. (*Hristove očigledne pouke*, 223-224)

Subota, 6. novembar 2021.

UPOTREBI SVOJE DAROVE

I jednome dakle dade pet talanta, a drugome dva, a trećemu jedan, svakome prema njegovoj moći; i otide odmah. (Matej 22,15)

Svacom pojedincu Bog je dao »prema njegovoj moći.« Talenti nisu podeljeni nepromišljeno. Ko je u stanju da pravilno iskoristi pet talenata, dobija pet. Ko može da uveća samo dva, dobija dva. Ko može mudro iskoristiti samo jedan, dobija jedan. Niko ne treba da se žali što nije primio više; jer Onaj ko nam je svima dao po neki dar jednako je počastvovan uvećanjem i pravilnom upotrebom onoga što nam je dao, bez obzira na to da li je to mnogo ili malo. Onaj kome je povereno pet talenata dužan je da pravilno upotrebi i srazmerno uveća pet, a onaj ko je primio samo jedan talenat dužan je da korisnom upotrebom srazmerno uveća taj jedan. Bog očekuje da čovek uzvрати srazmerno »onome što ima, a ne po onome što nema« (2. Korinćanima 8,12).

Talente, ma koliko oni bili malobrojni, treba pravilnom upotrebom staviti u opticaj. Pitanje koje se nas najviše tiče nije: koliko smo primili? već: šta smo sa primljenim učinili? Razvoj svih naših sposobnosti predstavlja za nas najosnovniju dužnost prema Bogu i bližnjima. Ko iz dana u dan ne postaje sposobniji i korisniji ne ispunjava svoj životni cilj. Ispovedanjem vere u Isusa mi se obavezujemo da ćemo učiniti sve što je u našoj moći da bismo postali korisni radnici za našeg Učitelja. Svaku sposobnost treba razvijati do najviše mere da bismo sve što nam je dano mogli iskoristiti najbolje.

Bog će primiti samo one koji su odlučili da dostignu ovaj visoki cilj. Svako ljudsko biće On smatra obaveznim da čini najbolje što može. Od svih se očekuje moralna savršenost. Merilo pravde nikad ne smemo spuštati da bismo ga prilagodili svojim nasleđenim ili stečenim sklonostima ka zlu. Moramo shvatiti da je nesavršenost karaktera ustvari greh. Sve pozitivne osobine karaktera nalaze se u Bogu kao savršena i skladna celina i posedovati ove osobine prednost je svakog ko primi Isusa kao svog ličnog Spasitelja.

Za razmišljanje i delovanje: Svi oni koji žele da budu Božji saradnici moraju težiti ka savršenstvu svakog organa svoga tela, svake osobi-

ne svoje duše. Pravo vaspitanje predstavlja pripremu fizičkih, umnih i moralnih snaga za izvršavanje svake dužnosti – obuku i uvežbavanje tela, uma i duše za službu Božju. To je obrazovanje koje će se nastaviti i u večnom životu. (*Hristove očigledne pouke*, 225-226)

Subota, 13. novembar 2021.

KARAKTER JE NAJVAŽNIJI!

A rod je duhovni ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrota, milost, vjera, krotost, uzdržanje; na to nema zakona. (Galatima 5,22-23)

Bog daje talente – sposobnosti i snagu uma, a karakter oblikujemo mi i to najčešće uz ozbiljnu i žestoku borbu sa samim sobom. Moramo voditi neprekidnu bitku sa svojim nasleđenim sklonostima. Moramo sami sebe kritikovati trudeći se da ispravimo svaku nepovoljnu crtu karaktera.

Nikada nemojte reći: Moje karakterne mane su neizlečive i ja se u tome ne mogu popraviti. Ako dođete do takve odluke sigurno ćete izgubiti večni život. Nemogućnost se krije u nedostatku čvrste volje i odlučnosti. Ne možete pobediti samo onda ako to i ne želite. Teškoće ustvari proističu iz pokvarenog, neposvećenog srca i nespremnosti da se potčinimo Božjoj kontroli. Mnogi koje je Bog osposobio za velike zadatke u životu postižu veoma malo, jer malo i pokušavaju. Hiljade prolaze kroz život kao da život nema nikakvu određenu svrhu, kao da uopšte nemaju cilj koji valja postići. Naravno, i nagrada koju će na kraju primiti biće u skladu sa onim što su učinili.

Imajte na umu da nikada ne možete postići viši cilj od onoga koji ste sami sebi postavili. Zato zacrtajte sebi visok cilj i zatim se lestvicama napretka stalno uspinjite, korak po korak, čak i onda kada to iziskuje bolne napore, samoodricanja i samopožrtvovanje. Ne dopustite da vas bilo šta u tome ometa. Nijednom ljudskom biću sudbina nije tako čvrsto izatkala svoje mreže da ono mora da ostane bespomoćno i u potpunoj neizvesnosti. Nepovoljne okolnosti i životni problemi bi u vama trebalo da rađaju samo novu snagu i čvrstu rešenost da ih savladate. Savladavanjem svake prepreke stičemo novu snagu i hrabrost

da produžimo napred. Navalite odlučno pravim putem i onda će vam životne okolnosti predstavljati samo pomoć, a ne prepreke.

Za razmišljanje i delovanje: Nemojte razočarati Onoga koji vas je toliko ljubio da je čak i svoj život dao da bi izbrisao vaše grehe. On kaže: »Bez mene ne možete činiti ništa.« (Jovan 15,5) Ne zaboravite to nikad! Ako ste i grešili, sigurno ćete izvojevati pobedu ukoliko te svoje greške uvidite, gledajući ih ubuduće kao opomene ispisane vatrenim slovima. Na taj način svoj poraz možete pretvoriti u pobedu, razočarati neprijatelja i proslaviti svog Iskupitelja. Karakter formiran po božanskom uzoru predstavlja jedino blago koje sa ovoga sveta možemo poneti u budući život. (*Hristove očigledne pouke, 227-228*)

Subota, 20. novembar 2021.

UMNE SPOSOBNOSTI

I ne vladajte se prema ovome vijeku, nego se promijenite obnavljanjem uma svojega, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija. (Rimljanima 12,2)

Bog zahteva od nas da svoje umne sposobnosti uvežbavamo. On želi da oni koji Mu služe budu razumniji i razboritiji od ostalih ljudi. Ako smo pod kontrolom Svetog Duha, ukoliko su naše umne sposobnosti razvijenije, utoliko postajemo delotvorniji u Božjoj službi. I neobrazovanog čoveka, kada se potpuno posveti Bogu i svim srcem teži da drugima bude na blagoslov, Gospod može da upotrebi u svojoj službi. Ali oni koji, pored ovakve posvećenosti, imaju i blagodat svestranog obrazovanja, mogu učiniti još više za Isusa, jer su u daleko povoljnijem položaju. Gospod želi da u sticanju obrazovanja učinimo sve što je u našoj mogućnosti, da bismo stečeno znanje mogli preneti i na druge. Niko ne može znati gde ili kako može biti pozvan da radi ili govori za Boga. Jedino naš nebeski Otac zna šta može učiniti od svakog čoveka. Često nam se ukazuju mogućnosti koje mi, zbog naše slabe vere, i ne primećujemo. Zato naše obrazovanje treba da bude takvo da istine Božje reči, kad zatreba, možemo izneti i pred najvećim zemaljskim autoritetima, i to na takav način da se Božje ime dostojno uzvisi i proslavi. Ne smemo propustiti nijednu priliku koja nam se pruži da se intelektualno osposobimo za Božje delo.

Neka mladi, kojima je obrazovanje naročito potrebno, najodlučnije nastoje da ga i steknu. Ne čekajte pasivno da vam se prilika pruži, već je sami stvarajte. Iskoristite i najmanju priliku koja vam omogućava da nešto naučite. Budite štedljivi i ne trošite svoj novac na zadovoljavanje apetita ili u traženju zadovoljstava. Budite odlučni u nastojanju da postanete korisni i delotvorni jer to od vas Bog s pravom očekuje. Budite istrajni i verni u svemu što preduzimate. Iskoristite sve šanse koje vam se pružaju da obogatite svoj um. Učenje iz knjiga kombinujte sa korisnim fizičkim radom, i vernim zalaganjem, stalnom budnošću i molitvom stičite mudrost koja dolazi s Neba. Na taj način steći ćete svestrano obrazovanje – razviti svoj karakter, postati sposobni da utičete i na druge i biti u stanju da ih povedete stazom pravde i svetosti.

Za razmišljanje i delovanje: Oni koji teže za znanjem da bi svojim bližnjima bili na blagoslov primiće i sami blagoslov od Boga. Proučavanje Božje reči probudiće i podstaći će njihove umne snage na ozbiljniju i delotvorniju aktivnost. Sve njihove sposobnosti će se razviti i proširiti, a um ojačati i postati delotvorniji. Samosavlađivanje i samodisciplina moraju biti vrline svakog pojedinca koji želi da radi za Boga. Na taj način može se postići više nego rečitošću ili pak najsjajnijim talentom. Srednje obrazovan, ali disciplinovan i razuman čovek, učiniće više nego onaj koji poseduje najvećeg talenta ima i visoko obrazovanje, ali mu nedostaje samosavlađivanje. (*Hristove očigledne pouke*, 228-230)

Subota, 27. novembar 2021.

BIRAJTE SVOJE REČI

Samo ono što je dobro za napredovanje vjere da da blagodat onima koji slušaju. (Efescima 4,29)

Dar govora predstavlja talenat koji mora veoma brižljivo da se neguje, jer od svih darova koje nam je dao Bog, ovaj može biti od najvećeg blagoslova. Rečima možemo svedočiti drugima i ubediti ih, možemo Bogu upućivati svoje molitve i izraze zahvalnosti, a ljudima govoriti o velikoj ljubavi našeg Iskupitelja. Koliko je zato važno vežbati veštinu govora da bismo ga što uspešnije iskoristili na dobro.

Ovo se naročito odnosi na one koji su pozvani da služe u javnim službama. Svaki propovednik i svaki učitelj mora imati na umu da

narodu donosi poruku od koje zavise večni interesi. Istina koju oni objavljuju sudiće im na veliki dan konačnog obračuna. Način na koji su izlagali božansku poruku biće za neke duše odlučujući; da li će je primiti ili odbaciti. Zato Božju Reč treba izlagati lagano, razgovetno, svečano, sa svom ozbiljnošću koju zahteva značaj same poruke.

Moramo se navići da govorimo prijatnim tonom, da upotrebljavamo čiste i prave izraze, blage i ljubazne reči. Milozvučne i blage reči padaju na dušu kao rosa i blaga kiša. Sveti spisi kažu o Isusu da je blagodat tekla iz Njegovih usta i da je znao da progovori u pravo vreme »zgodnu riječ umornom« (Psalmi 45,2; Isaija 50,4). I nama Gospod nalaže: »Riječ vaša da biva svagda u blagodati.« (Kološanima 4,6)

Kad nastojimo da ispravimo ili na neki način reformišemo druge moramo brižljivo da biramo svoje reči, jer će one predstavljati ili miris života za život ili miris smrti za smrt. Mnogi se, kada ukoravaju ili savetuju, služe oštrim i zajedljivim izrazima, upotrebljavaju reči koje nisu prikladne da izleče ranjenu dušu. Takvim nepromišljenim izražavanjem draži se duh i u zabludalom se često izazove revolt. Svi oni koji žele da zastupaju i brane načela istine moraju primiti nebesko ulje ljubavi. I reči ukora u svakom slučaju treba izgovarati u ljubavi. Samo tada ćemo svojim rečima popravljati, a ne razdraživati zabludelog. Isus će nam svojim Svetim Duhom dati snagu i moć. To je Njegovo delo.

Za razmišljanje i delovanje: Nijedna reč ne sme biti nepromišljeno izgovorena. Nikakva ružna reč, nikakva neozbiljnost, nikakvo razdražljivo gundanje, pa čak ni nagoveštaj nečiste pomisli ne sme izaći iz usta Isusovog sledbenika. Apostol Pavle, pišući nadahnut Svetim Duhom kaže: »Nikakva rđava riječ da ne izlazi iz usta vaših.« (Efesescima 4,29) Ovdje upotrebljeni izraz »rđava reč« ne odnosi se samo na prostačke i nepristojne reči, već i na svaki izraz koji je u suprotnosti sa svetim načelima i čistom neokaljanom religijom. To isto tako obuhvata i nečiste nagoveštaje i prikrivene aluzije usmerene na zlo. Takve reči, ako im se najodlučnije ne stane na put, mogu dovesti do velikog greha. (*Hristove očigledne pouke*, 230-232)

Subota, 4. decembar 2021.

RODITELJI, PRIMER U GOVORU

Zlatne jabuke u srebrnijem sudima jesu zgodne riječi. (Priče 25,11)

Svaka hrišćanska porodica i svaki hrišćanin kao pojedinac dužan je da se bori protiv upotrebe prostačkih i ružnih reči. Kad se nađemo u društvu takvih koji se upuštaju u besmislene razgovore, naša je dužnost da, ako je moguće, promenimo temu razgovora. Uz pomoć božanske milosti, moramo neupadljivo ubaciti neku reč ili nametnuti neku temu koja će razgovor usmeriti u pravilnom i korisnom pravcu.

Sami roditelji dužni su da kod svoje dece podstiču usvajanje pravilnih navika u govoru. Najbolju školu u tom pogledu predstavlja porodični život. Decu od najranijeg djetinjstva treba učiti da u svom kontaktu ne samo s roditeljima već i međusobno uvek govore sa dužnim poštovanjem i ljubazno, da iz njihovih usta izlaze samo plemenite, istinite reči. I sami roditelji moraju svakodnevno da uče u Isusovoj školi. Tada će biti u stanju da svojoj deci i poukom i primenom preporuče »Riječ zdravu, nezazornu« (Titu 2,8). To je jedna od najvećih i najodgovornijih dužnosti koju imaju kao roditelji.

Kao Isusovi sledbenici, moramo govoriti tako da naše reči pomažu i hrabre druge u hrišćanskom životu. Mnogo više nego što to obično činimo, moramo govoriti o dragocenim poglavljima u našem iskustvu. Treba uvek rado da govorimo o milosti i dobroti našeg Boga, o neograničenoj i dubokoj ljubavi Spasitelja. Naše reči treba da budu izrazi slave i zahvalnosti. Ako su misli i srce puni Božje ljubavi, to će se neizbežno ispoljiti i u našem razgovoru. Neće nam biti teško da i na druge prenesemo ono što prožima naš duhovni život. Velike misli, plemenite težnje, jasne predstave o istini, nesebične namere i čežnja za svetošću i pobožnošću otkriće se u našim rečima i po njima će se videti priroda blaga koje nosimo u svom srcu. Kada se Isus tako bude otkrivao u našim srcima, onda ćemo imati silu da pridobijemo duše za Njega.

Za razmišljanje i delovanje: Ma gde se nalazili moramo iskoristiti priliku da i drugima govorimo o Spasitelju. Ako sledeći Isusov primer činimo drugima dobro, srca ljudi će se otvarati i pred nama kao

što su se otvarala i pred Njim. Bićemo u stanju da im, ne brzopleto i nepovezano, nego sa taktičnošću koja je plod božanske ljubavi govorimo o Onome koji je »Zastavnik između deset tisuća« i »sav je ljubak« (Pesma nad pesmama 5,10.16). Na taj način svoj dar govora možemo upotrebiti za najviše i najplemenitije delo; jer nam je taj dar i poklonjen da Isusa prikažemo svetu kao Spasitelja koji oprašta grehe. (*Hristove očigledne pouke*, 232-233)

Subota, 11. decembar 2021.

UTICAJ

Ne daj se zlu nadvladati, nego nadvladaj zlo dobrom.

(Rimljanima 12,21)

Isusov život je predstavljao uticaj koji se neprestano širio – uticaj koji Ga je povezivao i s Bogom i sa celom ljudskom porodicom. Preko Isusa, Bog je i čoveka obdario uticajem koji mu prosto onemogućuje da živi samo za sebe. Kao pojedinci, povezani smo sa svojim bližnjima, i predstavljamo deo velike Božje porodice u kojoj nas vezuju uzajamne dužnosti. Nijedan čovek nije i ne može biti nezavisan od svojih bližnjih, jer blagostanje pojedinaca utiče na blagostanje ostalih. Prema Božjem planu, svaki pojedinac treba da oseća da je radi sreće i dobra drugih i on potreban, i zato mora nastojati da toj sreći nešto i doprinese.

Svaka duša okružena je sopstvenom atmosferom, atmosferom koja može biti ispunjena životvornom silom vere, hrabrosti i nade i slatkim mirom ljubavi. Ali ta atmosfera može biti teška, hladna i nepodnošljiva zbog mračnog nezadovoljstva i sebičnosti ili zatrovana smrtonosnom zarazom potajno gajenog greha. Tom atmosferom kojom smo sami okruženi svesno ili nesvesno delujemo na svaku dušu s kojom dolazimo u kontakt.

Ovo je odgovornost koju ne možemo izbeći. Naše reči, naša dela, naše odelo i držanje, pa čak i sam izraz našeg lica, vrše određeni uticaj. Od utiska stvorenog na taj način zavise rezultati koji druge navode ili na dobro ili na zlo, a te rezultate nijedan čovek ne može da izmeri. Svaki na taj način izvršeni podsticaj predstavlja seme koje će

neizbežno doneti svoju žetvu. To je samo karika u dugom lancu ljudskih zbivanja za koja ne znamo koliko su dalekosežna. Ako svojim primerom pomognemo drugima u razvijanju dobrih načela, time u njima jačamo snagu da čine dobro. Oni sa svoje strane vrše isti uticaj na druge, a ovi opet na treće. Na taj način hiljade ljudi može biti blagosloveno zahvaljujući našem uticaju.

Karakter je sila. Tiho svedočanstvo vernog, nesebičnog i pobožnog života vrši gotovo neodoljiv uticaj. Otkrivajući u svom životu Isusov karakter mi saradujemo s Njim u delu spasavanja duša. Samo ispoljavanjem Njegovog karaktera u svom životu možemo stvarno saradivati s Njim. Što je šira sfera našeg uticaja utoliko možemo i više dobra učiniti. Kada bi svi oni koji tvrde da služe Bogu sledili Isusov primer, primenjujući načela Njegovog zakona u svom svakodnevnom životu, kada bi svako delo predstavljalo svedočanstvo da zaista ljubimo Boga iznad svega, a bližnjega kao samog sebe, onda bi crkva imala silu da pokrene svet.

Međutim, nikad se ne sme izgubiti iz vida da uticaj isto tako može predstavljati i veliku silu na zlo. Strašno je izgubiti sopstvenu dušu, ali je još strašnije biti uzrok za propast drugih duša. Užasna je i sama pomisao da bi naš uticaj mogao za nekoga biti miris smrti za smrt; pa ipak je to sasvim moguće. Mnogi koji tvrde da sabiraju za Isusa ustvari rasturaju i praktično odgone ljude od Njega. Zbog toga je crkva tako slaba. Mnogi dopuštaju sebi da bez ikakvih obzira kritikuju i optužuju druge. Dajući mesto stalnim sumnjičenjima, zavisti i nezadovoljstvu, oni dopuštaju sotoni da ih koristi kao svoje oruđe. I pre nego što shvate šta čine, neprijatelj je postigao svoj cilj. Rđav utisak je stvoren, senka je bačena, a sotonske strele su pogodile svoj cilj. Nepoverenje, sumnja, pa čak i otvoreno neverovanje već su zahvatili one koji bi, da nije bilo takvog uticaja, možda prihvatili Isusa. U međuvremenu, oni koji su na ovaj način postali sotonsko oruđe samozadovoljno gledaju na ovakve koje su upravo gurnuli u skepticizam, i koji su sada oguglali na svaki ukor i opomenu. Oni laskaju sebi da su, u poređenju sa ovim unesrećenim dušama, puni vrlina i pravedni; a ne shvataju da nesrećni brodolom u karakteru tih jadnih duša predstavlja upravo delo njihovog neobuzdanog jezika i buntovničkog srca. Ove kušane duše pale su upravo zahvaljujući njihovom uticaju.

Za razmišljanje i delovanje: Ovaj Bogom dodeljeni talenat možemo pravilno upotrebiti samo zahvaljujući Njegovoj milosti. Mi sami nemamo ništa čime bismo mogli druge podsticati na dobro. Ali kad shvatimo koliko smo bespomoćni i koliko nam je i samima neophodna božanska sila, nećemo se uzdati u sebe. Posledice koje može doneti i zauvek odlučiti jedan dan, čas ili samo jedan jedini trenutak, mi i ne naslućujemo; zato nikada nemojmo započeti dan, a da svoje puteve i planove ne poverimo nebeskom Ocu. Njegovi anđeli imaju nalog da stalno bdiju nad nama, i ako se stavimo pod njihovu zaštitu, biće nam u svakoj opasnosti s desne strane. Ako se nesvesno nađemo u opasnosti da vršimo rđav uticaj, anđeli će biti uz nas upućujući nas na bolji put, birajući reči koje treba da izgovorimo i utičući na naše postupke. Tako će naš uticaj postati tiha, čak i nama samima nepoznata, ali ipak silna snaga koja će privlačiti druge Isusu i nebeskom svetu. (*Hristove očigledne pouke*, 233-235)

Subota, 18. decembar 2021.

VREME

Pazite na vrijeme. (Efescima 5,16)

Naše vreme pripada Bogu. Svaki trenutak je Njegov i naša je sveta dužnost da ga upotrebimo na Božju slavu. Ni o jednom daru koji nam je dao, Bog neće tražiti strožiji račun nego o našem vremenu.

Pripadnici ljudskog roda tek što su počeli da žive počinju i da umiru, a neprekidni rad na ovom svetu na kraju neće značiti ništa, ako zbog njega propustimo da se obavestimo o večnom životu. Čovek koji vrednost vremena shvati pravilno, priprema se za gornje stave i za život koji nikada neće proći. Za njega je prava sreća što se rodio.

Uzalud potrošeno vreme nemoguće je nadoknaditi. Mi ne možemo vratiti natrag čak ni jedan jedini trenutak. Jedini način i jedina mogućnost da poslušamo nadahnuti savet dat u prethodnom stihu je da vreme koje nam je još preostalo iskoristimo kao Božji saradnici u velikom planu iskupljenja. U svakom pojedincu koji tako radi nasta-

je preobražaj karaktera. On postaje Božje dete, član carske porodice, dete nebeskog cara. Osposobljava se za društvo nebeskih anđela.

Život je isuviše ozbiljan da bismo ga proveli samo u prolaznim i ovozemaljskim stvarima, da bismo se mučili i brinuli samo za ono što je, u poređenju sa večnim vrednostima, atomski sićušno i potpuno bezvredno. Pa, ipak, Bog nas poziva da Mu služimo i u svojim poslovima i doživljajima ovog prolaznog života. Marljivost u našem poslu deo je istinske religije isto kao i pobožnost. Biblija uopšte ne odobrava besposličarenje. Lenjost i besposličenje najveća su prokletstva koja pogađaju ovaj svet. Svaki muškarac i svaka žena koji su istinski obraćeni biće marljivi radnici.

Za razmišljanje i delovanje: Od pravilnog korišćenja vremena zavisi i naš uspeh u sticanju znanja i duhovne posvećenosti. Siromaštvo, nisko poreklo i nepovoljne okolnosti ne moraju da predstavljaju prepreku za prosvetavanje uma. Svaki trenutak treba smatrati dragocennim. Trenuci koje provodimo u besciljnom ćaskanju, jutarnje časove često propuštene u krevetu, vreme provedeno u putovanju tramvajem, železnicom ili čekajući na stanicama, trenutke u kojima čekamo na jelo ili na ljude koji na dogovoreni sastanak kasne – kad bismo pri ruci imali knjigu i takve trenutke iskoristili na čitanje ili brižljivo razmišljanje, koliko bismo postigli! Čvrstina namere, istrajnost u zalaganju i brižljivo korišćenje vremena omogućavaju čoveku da stekne znanje i umnu disciplinu što ga osposobljava za gotovo svaki uticaj i koristan položaj u životu. (*Hristove očigledne pouke*, 236-237)

Subota, 25. decembar 2021.

U SUSRET ŽENIKU!

A budući da ženik odoćni, zadrijemaše sve, i pospaše. (Matej 25,5)

Mrak koji poput mrtvačkog pokrova pokriva ovaj svet je mrak pogrešne predstave o Bogu. Ljudi su izgubili svaki pojam o Njegovom karakteru. On je pogrešno shvaćen i pogrešno tumačen. U to vreme treba da se objavi jedna poruka upućena od samog Boga, poruka koja je spasonosna u svojoj sili i koja svojim uticajem treba da prosvetljuje ljude. Ljude treba upoznati sa Božjim karakterom. U

tami ovog sveta treba da zablista svetlost Njegove slave, svetlost Njegove dobrote, milosrđa i istine.

Oni koji čekaju na dolazak Ženika treba da kažu ljudima: »Evo Boga vašega!« Poslednji zraci milosrđa, poslednja poruka milosti koju treba objaviti svetu, predstavlja otkrivanje Njegovog karaktera, punog ljubavi. Božja deca treba da manifestuju Njegovu slavu. Svojim životom i karakterom treba da otkriju šta je sve milost Božja učinila za njih. Božja slava u noći duhovne tame treba da zablista preko Njegove Crkve podizanjem onih koji su pogaženi i tešenjem onih koji su ožalošćeni. Svuda oko sebe čujemo jecaje ucveljenih i ugroženih. Siromašne i nevoljne susrećemo na svakom koraku. Naša sveta dužnost je da pomažemo onima kojima je pomoć potrebna, da ublažimo bedu i nevolju ovog života.

Praktičan rad i zalaganje za duše biće mnogo delotvorniji od samog propovedanja. Gladnog smo dužni da nahranimo, golog da obučemo, a beskućnika da uvedemo u kuću. Pozvani smo da učinimo i više od toga. Potrebe duše stvarno može da zadovolji samo Isusova ljubav. Ako Isus živi u nama, naše srce biće puno božanskog saosećanja. Izvori usrdne, Isusu slične ljubavi, koji su u duši često tako zatvoreni kao da su zapečaćeni, biće tada svakom otvoreni.

Bog nas poziva da nevoljne i ugrožene potpomažemo i bodrimo ne samo svojim materijalnim darovima, nego i vedrinom svoga lica, rečima koje ulivaju nadu i ohrabrenje i ljubaznim i srdačnim stiskom ruke. Kada je Isus lečio bolesne, On je stavljao svoje ruke na njih. Tako i mi treba da dođemo u blizak i prisan dodir s onima kojima želimo pomoći.

Za razmišljanje i delovanje: Mnogi su ostali skoro bez ikakve nade u životu – vratite im sunčevu svetlost. Mnogi su izgubili hrabrost – govorite im reči utehe i ohrabrenja i molite se za njih. Ima i takvih koji duboko osećaju potrebu za hlebom života – čitajte im Božju reč. Mnogi su zahvaćeni takvom bolešću duše do koje ne može dopreti nikakav ovozemaljski melem niti bilo koji lekar može da je izleči. Molite se za takve duše i dovedite ih Isusu. Recite im da još ima balzama u Galadu i da postoji Lekar koji može da isceli od svake bolesti. (*Hristove očigledne pouke*, 292-294)